

CỬA THÌ HẸP

 Cảm ơn anh, Anh Neville. Cảm ơn anh. Thật tốt được trở về trong Nhà của Chúa. Tôi luôn vui thích được trở về với đèn tạm, cho dù tôi đi bất cứ nơi đâu. Có điều gì đó về điểm thân yêu nhỏ bé này mà tôi thích trở về. Nó thật sự, ồ, tôi...Nó là hội thánh đầu tiên và duy nhất của tôi mà tôi đã từng chán bầy. Và thật dường như tốt để trở về đây lần nữa. Và tôi tin rằng vào buổi sáng tuyệt vời đó khi mặt trời từ chổi chiếu sáng và các ngôi sao mờ dần ánh sáng của chúng, tôi tin sẽ có một số từ đèn tạm này hiện diện ở đó ngày ấy, mà được rửa sạch bằng Huyết của Chiên Con. Tôi đang trông đợi thì giờ đó.

² Khi tôi đi qua phòng ngay bây giờ, tôi đã gặp Chị Arganbright ở sau đó. Và chị đã nói với tôi rằng có một số người ở đây mà đã dự ở buổi nhóm Kingston, đã thăm viếng vào lúc đó, và tôi...thật sự...rất vui sướng vì họ có mặt ở đây như một lời làm chứng. Bất kể họ ở đâu, giá như họ cứ giơ tay lên, đã ở tại buổi nhóm Kingston ở Jamaica. Cứ, vâng, ở phía sau đó. Được rồi, tốt lắm.

³ Tôi thấy tấm bưu thiếp của Oral. Tôi đoán anh em đã thông báo các buổi nhóm của anh ấy rồi. Tôi đã không biết điều đó cho đến, ngày giờ, cho đến ngày hôm qua. Tôi nghĩ nó bắt đầu vào ngày sáu, phải không? Ngày sáu đến ngày mười lăm, Anh Roberts ở Louisville. Bây giờ, hãy đi nghe anh ấy. Anh Roberts là một—một người bạn tri kỷ của tôi, và một đầy tớ chân thật của Đấng Christ. Và tôi tin chắc anh em sẽ tận hưởng những sứ điệp của anh ấy, đêm này đến đêm khác. Và một...của anh ấy, khi anh ấy cầu nguyện cho người đau, tôi—tôi tin chắc rằng anh em sẽ thấy Đức Chúa Trời hành động, bởi vì anh ấy là một chiến binh vĩ đại của đức tin, là Anh Roberts, và một người mà Đức Chúa Trời đang sử dụng một cách mạnh mẽ. Và chức vụ của anh ấy đã leo lên từ...

⁴ Tôi nhớ khi tôi lần đầu tiên gặp Anh Roberts, anh ấy ở trong một cái lều rách nhỏ trên St. Louis, Missouri, và tôi đã...không, Kansas City, Missouri. Và tôi đã ở tại Kansas City, Kansas, trong một thánh phòng. Anh ấy ngồi trên ghế phía trước. Sau khi buổi

nhóm chấm dứt, chúng tôi đi quanh lại phía sau và đang nói chuyện. Họ giới thiệu tôi với anh ấy. Anh ấy trẻ hơn tôi; Oral ở trong tuổi bốn mươi mấy. Và vì vậy anh ấy nói, “Anh có nghĩ Đức Chúa Trời sẽ nghe lời cầu nguyện của tôi cho người đau không?”

Tôi nói, “Thưa anh, Ngài sẽ nghe lời cầu nguyện của bất cứ ai mà muốn cầu nguyện.” Ồ, anh ấy đã khởi sự, và anh ấy nói, “Tôi đi đây!”

⁵ Và anh ấy là một người rất thông minh, và học vấn cao đẳng, bốn năm tâm lý học, và tôi tin chắc anh ấy là một—anh ấy là một người thông minh. Và anh ấy đã đến chỗ bây giờ tới chỗ anh ấy đã có một đội ngũ cố vấn chung quanh anh, và vân vân, cho đến nỗi, khi anh ấy nói, anh ấy—anh ấy nghĩ ra nó. Và tôi tin chắc, anh em sẽ thật sự thích anh ấy.

⁶ Và vì vậy bây giờ tôi muốn đưa ra chỉ một báo cáo nhỏ về những gì Chúa chúng ta đã làm trong buổi nhóm khiêm tốn của chúng ta ở Jamaica và ở Puerto Rico. Thật là một điều lạ mà tôi đã trải qua, bởi vì nhiều cuộc gọi đến. Như Leo ở đây biết, rằng điện thoại...Và qua suốt cả một tuần lễ, thật là có hàng trăm nơi mời các buổi nhóm. Nhưng tuy nhiên tôi thích cảm thấy được dẫn dắt nơi nào để tôi đi, thích vì điều đó. Nếu tôi đi bởi vì người đó đã sai đến mời tôi đến, thì tôi đến trong danh nghĩa của giáo hội đó hay tổ chức đó. Nếu tôi sẽ đi bởi vì Anh Neville nói tôi nên đi, thì tôi sẽ đi trong danh của Anh Neville. Nhưng tôi muốn đi khi Chúa Jêsus sai đi, vì vậy anh em có thể đi trong Danh của Chúa Jêsus, để gặp dân sự.

⁷ Và tôi đang nằm trên giường, và tôi đã mệt mỗi một chút. Thung lũng này, sớm hay muộn, tôi sẽ phải rời khỏi thung lũng này, bởi vì nó cứ làm vỡ cổ họng tôi tới chỗ tôi thật sự hầu như không thể chịu đựng được nó. Tôi có thể đi khỏi và trở về...Chúng tôi đến ngày nọ, Leo và tôi, trong bốn mươi dặm, sau khi ở trong những đầm lầy ở Florida, cổ họng đã thông suốt, và trong vòng bốn mươi dặm của Louisville nó ngừng lại lần nữa. Anh Banks Wood phải ở nơi nào đó ở đây sáng nay. Và ngày nọ đang đến từ Kingston và—và Puerto Rico, nơi mà cổ họng tôi đã thật hoàn hảo; và tôi rời khỏi máy bay, vẫn ổn; và trước khi chúng tôi có thể đến được Jeffersonville, nó đã đóng lại lần nữa. Đấy, chính

là thung lũng ở đây. Chính là vi trùng trong không khí, hay cũng chính là Đức Chúa Trời, đấng, đang cố đuổi tôi đi. Vì vậy, tôi—tôi không hiểu điều đó. Tôi đã cầu nguyện và cầu xin rất nhiều lần.

⁸ Nhưng, tuy nhiên, tôi đã thật sự thức giấc, khoảng ba giờ sáng. Và vợ tôi và bé trai còn ngủ. Và tôi ngồi dậy trên giường, và tôi thấy một số đồng người đã nhóm lại trong một nơi rộng lớn, và tôi nói với Billy Paul, “Con đi vào đó và phát thẻ cầu nguyện cho những người đó.”

⁹ Và cậu ấy nói, “Được rồi, thưa bố.” Vài phút sau cậu ấy quay lại, và nói, “Bố không thể phát thẻ cầu nguyện cho những người đó.” Cậu ấy nói, “Bố có thấy người đàn ông này đang đứng đây không?”

Tôi đáp, “Có.”

¹⁰ Cậu ấy nói, “Ông ấy ở trên đây, và con nói, ‘Mọi người muốn có thẻ cầu nguyện, hãy đưa tay lên.’” Và nói, “Con đi đến đưa cho ông ấy một thẻ cầu nguyện, ông ấy đã đi nơi nào khác. Và rồi con đi qua đó, và ông ấy lại đi qua nơi nào khác. Bây giờ ở đây ông ấy ở phía sau trên đây.” Nói, “Con thậm chí không thể phát ra một thẻ cầu nguyện.”

¹¹ Tôi nói, “Ồ, Billy, con sẽ không phải phát ra thẻ cầu nguyện, bởi vì có một không gian lớn như vậy ở đây cho đến nỗi mọi người có thể...” Các thẻ cầu nguyện là để tránh sự lộn xộn... con thấy đó, và giữ cho họ có trật tự. Tôi nói, “Ồ, bố có thể lấy mọi người ở đó, không nhiều hơn những gì có trong không gian bố đã có được, và cho họ xếp hàng và cầu nguyện cho họ từng người một.”

¹² Và cậu ấy nói, “Tốt lắm.” Và cậu ấy quay qua bên phải và đi khỏi tôi. Và tôi quay lại lối này khi cậu ấy đi ra lối đó, và đang nhìn theo cậu ấy.

¹³ Và tôi nghe một Tiếng từ trên Trời xuống, và nói, “Nhưng vào lúc này Ta sẽ bắt đầu tôn người lên.” Và tôi nhìn xem, và tôi chưa hề thấy một đám đông người như vậy, họ đang họp lại từ khắp mọi nơi.

¹⁴ Và tên của Anh Roberts được gọi lên, nói, “Bây giờ Anh Oral Roberts sẽ đến gặp người.”

Và tôi nói, “Con sẽ chào mừng Anh Roberts như thế nào?”

Phán, “Giống như cách anh ấy chào mừng người.”

15 Ô, tôi thấy Anh Roberts mặc bộ đồ màu đen đang đến, và đội cái mũ quen thuộc giống như Bing Crosby, lật nó lên một chút và kéo xuống, cái mũ màu đen quen thuộc. Và tôi đang đứng hầu như ở trên, và anh ấy ngược lên và nói, “Chào, Anh Branham.”

Và tôi nói, “Chào, Anh Roberts,” bắt tay anh ấy.

Nói, “Anh có một đám đông tốt.”

16 Tôi nói, “Khá đông người, Anh Roberts.” Và anh ấy quay lại và đi ra khỏi lối Billy đã đi, về phía bên phải.

17 Và tôi nghĩ, “Minh sẽ nói với họ từ đâu?” Và tôi đã cố gắng trên mọi nơi để tìm thấy chỗ để nói. Tôi đã ở trong một tình trạng như vậy, điều gì đó giảm sút, đến nỗi tôi không thể thấy chỗ để—để nói với họ từ đâu.

Và người nào đó nói, “Ồ, đến qua đây.”

18 Tôi nói, “Ồ, anh không thể thấy nơi nào tốt hơn ở đó.” Và tôi đã khởi sự băng qua nơi đó. Và tôi nhớ điều này lúc đó, tôi nói, “Điều quan trọng để cho tôi làm là giữ sự khiêm nhường trong lòng tôi, luôn luôn, trước Đức Chúa Trời và con cái Ngài.”

19 Và tôi ra khỏi khái tượng đó. Và tôi nghĩ, “Điều đó có ý nghĩa gì? Có lẽ nó nghĩa là chúng ta sẽ có như vậy...Hay là ở đâu—nó sẽ xảy ra ở đâu?” Anh em thấy đó, thỉnh thoảng, trong những khái tượng, Ngài không bảo anh em đứng ở đâu, Ngài—Ngài chỉ phán và anh em chỉ...Nó ở giống như, trong ẩn dụ. Và tôi chắc chắn anh em nào đọc Kinh Thánh đều hiểu điều đó.

20 Và rồi tôi đi vào phòng phía trước và ngồi xuống một lát, và lúc đó khoảng ba giờ rưỡi hay bốn giờ sáng. Tôi đã ngủ thiếp đi. Tôi đi trở lại và nằm xuống, và tôi đã mơ một giấc mơ, và nó là giấc mơ kỳ cục nhất. Và hầu hết anh em đều biết một trong những người quản lý của tôi, Jack Moore. Anh Jack Moore, tôi đã biết anh trong nhiều năm. Tôi nghĩ rằng tôi đã ra ngoài hẹn hò với con gái của anh ấy, một cô gái khoảng mười bảy tuổi, và lấy tay nắm cô ấy, dẫn cô ấy lên đồi, bé Jackie. Ô, tôi đã biết cô bé từ khi cô ấy còn bú. Và tôi đã dẫn cô ấy lên đồi, và tôi đi ba dãy phố lên đồi, dẫn cô gái này. Và chúng tôi đến dưới một cây to,

và cô ấy ngồi xuống. Và giống như nhiều cô gái ở tuổi thiếu niên ngày nay chúng mặc váy mà, anh em biết, loại phồng ra, và cô ấy đã mặc một trong những loại váy đó. Và cô ấy lấy cái váy nhỏ này và hầu như trải nó ra và ngồi xuống. Và như những người trẻ tuổi thường nhìn lẫn nhau, cô ấy xếp đôi tay lại như thế này và bắt đầu ngược lên nhìn bầu trời. Ồ, Jackie là một cô bé rất tốt, nhưng cô ấy có cái miệng thật rộng và đôi mắt thật to, và loại tóc màu hung, không quăn rũ lắm, nhưng là một tiểu thư đích thực. Và tôi có thể thấy đôi mắt to của cô ấy khi cô nhìn hướng lên bầu trời, và cách bầu trời phản chiếu trong mắt cô ấy như thế nào.

21 Ồ, tôi đi cách cô ấy khoảng năm phút, và hầu như nằm xuống lề đường như thế này, và lấy một cọng rơm và bỏ nó vào miệng tôi, và bắt đầu nhai cọng rơm này. Và tôi bắt đầu nghĩ, “Mình đang làm gì ở đây? Ồ, mình một ông già, và với cô gái trẻ này. Ồ,” tôi nói, “mình đã kết hôn và có một đồng con. Mình không có việc gì ở đây với cô gái trẻ này.”

22 Và tôi bèn đứng dậy. Và, khi tôi đứng, một Tiếng đã đến từ trên cây, và nói, “Điều này dành cho một dấu hiệu và cho một nguyên cố.”

23 Và tôi thức giấc, và tôi hầu như la lên, một—một cơn ác mộng. Tôi nghĩ, “Ồ, không biết có phải điều đó có nghĩa là mình sẽ sa ngã hay điều gì đó xảy ra với mình không?” Ồ, tôi nghĩ, “Nếu mình đi tới cố gắng sử dụng tâm trí riêng của mình, thì mình sẽ làm nó lộn xộn lên hết thảy, vì vậy mình sẽ chỉ chờ đợi Đức Chúa Trời.” Và tôi đã bắt đầu cầu nguyện. Tôi nói, “Lạy Chúa, giấc mơ đó gắn liền với khái tượng đó chỉ trong một phần đầu của đêm, hay nó có nghĩa gì?”

24 Sau khi chờ đợi ít lâu, có lẽ một giờ (Vợ tôi đã thức dậy rồi và bữa ăn sáng đã sẵn sàng.), rồi Tiếng ấy đã đến lại lần nữa, và nói, “Hãy đi đến Kingston, và nó sẽ được bảo cho ngươi biết ở đó điều gì để làm.”

25 Vậy, tôi lập tức đi đến Kingston. Và họ—họ đã biết chiều thứ Năm tôi sẽ ở đó vào thứ Sáu. Đó là tất cả sự thông báo mà chúng tôi đã có. Tôi không giỏi trong việc làm...?...hay ước tính những đám đông, bởi vì tôi thường phóng đại về nó. Nhưng đêm đầu

tiên, tôi có thể nói chúng ta đã có khoảng mười hai, ồ, khoảng ngoài, một ngàn hai trăm người, bởi vì điều đó thật sự được biết ngày nọ. Và ngày kế tiếp họ khởi đầu những người chạy đua chạy bốn dặm, chạy tiếp sức, trên núi. Một người chạy sẽ chạy trong bốn giờ, và rồi để người khác nào đó chạy tiếp lên núi. Và đêm thứ hai có khoảng năm ngàn người. Và đêm thứ ba ước tính khoảng mười lăm ngàn, có lẽ hai mươi. Và đã có ngàn lần ngàn người đã đến với Chúa.

²⁶ Và khái tượng là, hội thánh nhỏ, cô gái là một gái đồng trinh, chỉ là đứa trẻ, và điều đó có nghĩa là sự trinh bạch của hội thánh. Và ba khối phố ở trên đồi, là ba ngày tôi sẽ hầu việc. Và lấy hội thánh đồng trinh nhỏ bởi chức vụ của tôi, từ nơi nó ở, lên cao hơn trong những việc của Đức Chúa Trời, cho đến khi nó làm rung động toàn quần đảo.

²⁷ Và, ồ, những mục sư truyền đạo và dân chúng xung quanh, đang khóc và kêu xin và thuyết phục, “Chỉ một hay hai đêm nữa,” những quan chức thành phố.

²⁸ Chúng tôi đã đi từ đó đến Puerto Rico. Ở đó chúng tôi đã gặp chiến thắng cao quý, lớn lao, và hàng ngàn lần ngàn người chất trong đường đi, cho đến nỗi ước tính khoảng bốn mươi ngàn linh hồn quý báu đã đến với Chúa Jêsus. Và vào lúc đi, tôi hi vọng tôi...tôi có thể nói điều này với hội thánh của riêng tôi, nhưng tôi không thể làm điều đó ngoài công chúng, chung quanh nơi những người không phải là nhà, bởi vì điều đó có thể bị nhìn sai. Nhưng tôi có tên của quan án ở đây trên một tờ báo, người đã đưa ra cuộc nói chuyện khi chúng tôi rời khỏi, ngay ở đây, ông ấy và đội ngũ của ông.

²⁹ Và tôi...Ông—ông ấy nói, “Chúng tôi được vinh dự ở trong quần đảo có những mục sư truyền đạo khác nhau.” Ông ấy nói, “Khi Ông Billy Graham vừa mới rời khỏi quần đảo mới đây,” và nói, “chúng tôi đã có một—một buổi nhóm đầy vinh hiển,” ông ấy nói, “nhưng Billy Graham vừa mang đến cho chúng tôi cùng một Phúc âm mà chúng tôi luôn luôn nghe.” Ông ấy nói, “Rồi chúng tôi được vinh dự có Ông Roberts đến trên đảo,” ông ấy nói, “và Ông Roberts đã cho chúng tôi một buổi nhóm ba ngày tuyệt vời. Nhưng,” nói, “phí tổn rất cao ở khách sạn,” nói, “để lại

ba mươi lăm ngàn đô-la trong ba đêm, cho phí tổn khách sạn.” Ông ấy nói, “Rồi Ông Osborn đã ở đây, là một đầy tớ tuyệt vời của Đấng Christ. Nhưng,” nói, “khi Ông Osborn rời khỏi, có một sự thất vọng,” nói, “nó trông giống như mọi thứ đã chết.”

³⁰ “Nhưng,” nói, “chúng tôi để ý trong buổi nhóm này rằng thật sự hầu như không có người nào trên bục cho Anh Branham để cầu nguyện cho. Nhưng,” nói, “sau khi những buổi nhóm chấm dứt, chúng tôi có thể có cả xe tải chất đầy những xe lăn cũ và gậy và mọi thứ, từ trong cửa toạ.” Ông ấy nói, “Đó không phải là con người lúc này, Đức Chúa Trời đã đến với chúng tôi,” ông ấy nói.

³¹ Tôi nói, “Đừng trông mong những lời cầu nguyện của tôi; nhưng mà những lời cầu nguyện của quý vị ở ngoài đó, đặt tay quý vị lên nhau.” Và họ sẽ mang có lẽ một hay hai tá đến bục giảng, và, khi sự phân biệt giáng xuống, dân sự sẽ cứ la hét. Chúng tôi ở lại trong một khách sạn hạng tư, và đã trả tất cả các phí tổn của riêng chúng tôi và các phương tiện, chính chúng tôi.

³² Anh em đã giúp đỡ làm điều đó, chính anh em, với của dâng phần mười của anh em mà anh em gởi đến tôi. Đó là những gì nó đã làm. Và tôi muốn anh em biết rằng, từ tất cả của điều đó, anh em có dự phần vào nó. Và trong ngày vinh hiển lớn hầu đến, Đức Chúa Trời sẽ ban thưởng cho anh em điều đó. Đấy, anh em đã không có...

³³ Nếu tự cá nhân con người hành động và thực hiện điều gì đó, thì, anh em thấy, khi người đó rời khỏi, người ta nghĩ, “Một sự thất bại lớn, Đức Chúa Trời đã lia bỏ chúng ta.” Đức Chúa Trời không lia khỏi anh em. Ngài luôn ở cùng anh em. Đấy, chính là anh em chỉ đi vào điều đó quá nhiều như bất cứ, như bất cứ người nào. Đức Chúa Trời có thể sử dụng một người cho một chức vụ nào đó, nhưng điều đó không có nghĩa rằng người đó có một quyền lựa chọn về Đức Chúa Trời. Chính là đức tin của chính anh em vào Đức Chúa Trời.

³⁴ Và họ sẽ đi ra ngoài đó trong những chiếc xe đẩy nhỏ cũ kỹ, mà họ sẽ lấy giống như những chiếc bánh xe con, và—và làm một cái bảng, và đặt mọi người trên đó và đưa họ vào. Và sau khi buổi nhóm kết thúc, tất cả dấu vết đường đi sẽ làm sạch, họ chỉ đi cùng với những xe toa trần và xúc lên những chiếc xe đẩy

nhỏ cũ kỹ và những chiếc ghế cũ lớn, và những cây gậy và cũi và những cái giường, và đúng nơi họ vừa đi và rời khỏi họ, bởi vì sự Hiện diện của Chúa đã ở đó. Đó là những gì chúng ta muốn thấy. Con người ra từ bức tranh lúc đó, Đức Chúa Trời đang vận hành.

³⁵ Đi trở lại, chỉ để giúp đỡ bây giờ sáng nay, tôi sẽ nói trong vài phút. Và tôi đã yêu cầu các chàng trai không tung ra cuốn băng ghi âm. Ba ngày tôi đã cố gắng khó khăn để suy nghĩ, “Mình sẽ nói về điều gì?” Và sáng nay, trước khi tôi rời khỏi, tôi cảm thấy một sự cảnh báo thật tinh tế trong lòng với hội thánh. Và tôi đã bảo họ, “Hãy ghi âm, nhưng đừng tung chúng ra bán.”

³⁶ Nhưng trước khi chúng ta làm điều này, tôi muốn đưa ra với anh em một lời chứng ngắn, mà nó có thể tốt cho anh em. Nó thật tốt cho tôi. Chúng tôi đã đi tiếp một cuộc hành trình câu cá ba ngày, Leo và Gene và chính tôi, và con trai tôi Billy Paul và vợ cậu ấy, đi xuống với một người bạn mà đến đây tại đền tạm này, từ dưới Georgia. Và họ đã đưa chúng tôi đến một đầm lầy nào đó, tôi không biết thật sự nó ở đâu lúc ấy, gần Okeechobee hay điều gì đó giống như thế, tôi không biết tên những người thổ dân Seminole Indian họ đặt cho nó. Nhưng, tuy nhiên, chúng tôi đã đi nhiều dặm trở về.

³⁷ Và Anh Evans này, em trai anh ấy là một tội nhân. Và anh ấy là người đánh cá tuyệt vời, và anh ấy đi trở về đầm lầy cách đây một vài tháng. Và họ có cái mà họ gọi là “rắn chuông đất.” Và rắn chuông đất đã cắn anh ấy, và anh ấy thật hầu như không sống nổi. Tay chân anh sưng lên, và họ đưa anh đến các bác sĩ và họ đã tiêm thuốc cho anh. Những điều đó làm chết người. Và họ cũng có nhiều rắn hổ mang ở đó, rắn hổ mang, rắn hổ mang ở đầm lầy, cá sấu dài tới hai mươi phút.

³⁸ Và trong khi chúng tôi đang câu cá ở đó, tôi bắt được một con cá vượt thật to.Ồ, đó thật là một ngày của—của sự thư giãn. Và nó rất to đến nỗi tôi không thể kéo nó lên khỏi nước, và nó cứ làm căng cái lưỡi câu và cứ tiếp tục, hay kéo tự do. Và chúng tôi đã câu được nhiều cá vượt, khoảng một trăm năm mươi cân cá vượt lớn. Và chúng, một số chúng cân nặng nhiều cân, và từ bốn đến bảy, tám cân. Và tôi đã bắt được con cá lớn này, và nó đã tuột mất.

³⁹ Và tôi ném trở lại, và tôi—tôi bắt một con khác, khoảng sáu, bảy cân. Và tôi có một cần câu dài mà bạn phải giữ trên lá súng. Và Anh Evans đã có...Chúng tôi hết thấy ướm đẫm vì lội trong nước, bởi vì nó đúng là những đầm lầy. Và anh ấy đã cởi giày ra và xắn ống quần lên, và ngồi trên một nơi khô ráo một chút, hầu như để cho khô bộ đồ của mình. Và anh ấy thấy con cá lớn này đang dầm mình gần những bụi cây, và tôi đang lội về phía anh. Anh ấy nói, “Chờ một chút, Anh Branham, tôi sẽ kiếm nó cho anh.” Và anh ấy chạy ra nơi đó. Và tôi kéo nó lên, đoán con cá đã gần chết, nằm trên lá cây súng. Và anh ấy chạy ra để nhặt nó lên. Và, khi anh ấy đến, anh ấy hét lên một tiếng, và anh ấy chạy lại đây. Một con rắn chuông đã cắn anh ấy.

⁴⁰ Và chúng tôi nhìn vào nó, và có những cái lỗ răng nanh trong bàn chân anh ấy nơi rắn chuông đã cắn anh, và nó làm anh ấy đau đớn rất nhiều đến nỗi nước mắt ứa ra trong mắt anh ấy. Nói, cảm thấy giống như thể xương cốt của anh hoàn toàn bị liệt. Và chúng tôi ở đó, nhiều dặm cách xa trong đầm lầy đó. Anh ấy là một người to lớn phải mang đi. Và khi một con rắn cắn bạn, bạn bị đau rất nhiều trong vài phút đến nỗi bạn gần như chết. Và Leo đang chịu đựng điều đó. Và điều gì đó đã đến với tâm trí tôi, “Ngài vẫn là Đức Chúa Trời!” Và khi anh ấy ấy đang nắm bàn chân mình và nắm chặt nó, và hai cái lỗ to dấu răng nanh trong đó nơi rắn chuông đã chụp lấy anh, tôi đặt bàn tay trên nơi đó và nói, “Lạy Chúa, có Lời Ngài được chép rằng, ‘Họ sẽ đạp trên đầu rắn và bọ cạp, và chẳng có thứ gì sẽ làm hại họ.’” Và ngay lúc đó, mọi sự đau đớn lìa khỏi bàn chân anh ấy. Anh ấy mang giày vào và câu cá suốt ngày.

⁴¹ Đi vào tối hôm đó và kể cho họ về điều đó, họ nói, “Tốt hơn anh nên đi tới một bác sĩ.”

⁴² Anh ấy nói, “Nếu Đức Chúa Trời đã che chở tôi khỏi điều này, Ngài sẽ chăm sóc tôi phần còn lại của con đường.” Chúng tôi đã câu cá ba ngày, không bị ảnh hưởng đau chút nào.

⁴³ Đức Chúa Trời vẫn là Đức Chúa Trời. Ngài giữ mọi lời hứa. Và trong suốt chức vụ của tôi, đó là lần đầu tiên tôi từng thấy Đức Chúa Trời đến với một con rắn cắn, bởi vì đó là lần đầu tiên tôi đã từng có cơ hội để cầu nguyện cho người nào đó bị rắn cắn.

Chỉ để anh em biết rằng Ngài luôn giữ mọi lời hứa của Ngài, và Lời Ngài là tốt lành và chân thật. A-men.

⁴⁴ Hãy nhớ những buổi nhóm tối nay và thứ Tư sắp đến này. Và cầu nguyện cho người nào đó bây giờ mà thật sự cần được cầu nguyện cho, đó là tôi. Và, nên nhớ, tham dự buổi nhóm của Anh Roberts khi nó đến thành phố, và chào mừng anh ấy từ đền tạm.

⁴⁵ Trước khi chúng ta đọc lời Kinh Thánh, tôi—tôi muốn chúng ta đứng lên tại chỗ một lát. Và, không có nhạc, chúng ta hãy chỉ hát một hay hai điệp khúc của bài thánh ca cổ đầy vinh hiển này của hội thánh, “Lòng Tin Ngược Lên Ngài.” Được rồi, mọi người cùng hòa với tôi bây giờ, và chúng ta hãy hát bài đó. Và đừng nghĩ về các bạn đang hát như thế nào, cứ hát vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời. Mời anh hướng dẫn chúng tôi hát bài đó, Anh Neville?

Lòng tin ngược lên Chúa chẳng thôi,
 Ngài là Chiên Con của Đồi Sọ,
 Cứu Chúa thiêng liêng;
 Bây giờ xin nghe lời tôi khẩn xin,
 Quăng mọi tội xa khỏi tôi,
 Ô xin để tôi từ ngày này
 Thuộc về Chúa hoàn toàn!

Hồi tôi bước đi trong cuộc đời tối tăm hỗn độn,
 Và đau buồn giăng bủa quanh tôi,
 Ngài là Đấng Dẫn Dắt tôi;
 Cho ngày thay đêm tối nay,
 Lau dòng lụy xưa, ráo ngay,
 Cũng không để bước tôi lạc loài
 Lạc xa Chúa hoài.

⁴⁶ Trong khi chúng ta cúi đầu, tôi muốn đọc từ bản viết thiêng liêng của Kinh Thánh, Tin lành Ma-thi-ơ, chương thứ 7, câu 13 và 14. Và xin Chúa gia ơn phước dồi dào của Ngài khi chúng ta đọc Nó.

*Các người hãy vào cửa hẹp: vì cửa rộng, và đường
 khoảng thoáng, dẫn đến những sự hủy diệt, và kẻ vào đó
 cũng nhiều:*

Vì cửa thì hẹp, và đường thì chật, dẫn đến sự sống, và kẻ kiếm được nó thì ít.

47 Chúng ta hãy cầu nguyện. Ôi Đức Chúa Trời, Đấng đã mang lại Chúa Jêsus từ cõi chết và từ mồ mả, và đã ban Ngài cho chúng con sáng hôm nay như một Cửa Lẽ hằng sống, chúng con khiêm nhu dâng hiến đời sống chúng con cho Ngài một lần nữa, về những ý nghĩ mà Ngài sẽ rất quan tâm tới chúng con. Trong khi chúng con còn là những tội nhân, chết trong tội lỗi và những vi phạm, Ngài đã ban đến Con yêu dấu duy nhất của Ngài, đã trở nên trong hình thức của xác thịt tội lỗi, để trở nên sự làm hòa cho tội lỗi của chúng con, hầu cho Đấng Vô Tội, chịu đựng tội lỗi, có thể làm cho chúng con hòa thuận lại với nhau trong sự thông công với Ngài.

48 Và, Ôi Đức Chúa Trời, nếu có tội lỗi giữa chúng con sáng nay, điều gì đó mà có thể ngăn trở Đức Thánh Linh từ việc mang đến cho chúng con Sứ điệp của Đức Chúa Trời đến mỗi tấm lòng của chúng con, chúng con cầu nguyện rằng, cách khiêm nhu, Chúa ôi, Ngài tha thứ cho chúng con về những sự vi phạm của chúng con. Xin tẩy sạch chúng con bằng Huyết của Đức Chúa Jêsus. Đấng... Chúng con biết, trong chính chúng con, chúng con chẳng là gì cả, và chúng con xưng nhận rằng chúng con chẳng là gì cả. Nhưng Ngài là thánh khiết, Ngài là chân thật, Ngài là công bình, Ngài là chính Nguồn của sự thương xót. Và chúng con hèn mọn bò ở đó ngày hôm nay, như những linh hồn sám hối. Như một lời chứng vừa đưa ra, từ Jamaica và từ Puerto Rico, và nơi mà Ngài đã làm những công việc lớn như vậy, Ôi Đức Chúa Trời, đó là dấu hiệu về sự đến của Đấng Công Bình.

49 Thật Ngài đã giải cứu Anh Evans khỏi nọc độc của con rắn đó, bởi vì anh ấy là một người tin, và Lời Ngài thì luôn luôn đúng. Bây giờ, Chúa ôi, xin giải cứu chúng con khỏi nọc độc của sự chết sáng nay, nơi mà kẻ thù đã cắn và đầu độc chúng con. Xin để dầu chữa lành của Ngài, sáng nay, Chúa ôi, đâm thấm tâm linh chúng con và tẩy sạch chúng con khỏi mọi điều gian ác. Xin chữa lành sự đau ốm của những thân thể vật lý mà đã bị suy sụp bởi quyền lực của kẻ thù. Mọi sự đó ở trong sự Hiện diện Thiêng liêng, xin cho họ được chữa lành.

⁵⁰ Xin phán với chúng con bây giờ qua Lời được chép của Ngài, Chúa ôi. Không biết điều gì để nói, nhưng Ngài sẽ chu cấp nó. Và Ngài cảnh báo chúng con, Chúa ôi, và khiến chúng con sẵn sàng cho sự Đến của Ngài. Vì chúng con cầu xin điều này trong Danh Chúa Jêsus và vì cơ Ngài. A-men.

⁵¹ Tôi luôn trễ một chút, bởi vì tôi đã chờ đợi lúc này. Và trường Chúa Nhật, tôi đoán, đã tan học. Nhưng có điều gì đó về nó, khi tôi về đến nhà tôi thật sự cảm thấy như tôi có nhiều thời gian. Anh em biết, chúng ta ở trong sự vội vàng quá nhiều, dù sao đi nữa. Vì vậy, chúng ta sẽ chỉ tin Đức Chúa Trời.

⁵² Chúa chúng ta đang đưa ra sự cảnh báo nghiêm khắc này cho dân sự của dòng dõi Ngài, những người mà rất ngoan đạo. Và Ngài phán, “Cửa thì hẹp, và đường thì chật, để dẫn đến Sự Sống, và sẽ ít kẻ sẽ tìm được Nó.” Vậy thì, không phải bởi vì họ không tin đạo. Họ rất ngoan đạo. Và bởi vì rằng họ đã tin cậy vào giáo hội và vào những tín điều và những giáo phái nào đó, và đã tin (tới một mức độ) nơi Đức Chúa Trời, họ nghĩ mọi sự thì ổn thỏa. Nhưng Ngài đang bảo họ rằng sẽ có ít người được vào trong.

⁵³ Và tôi đang tự hỏi sáng nay nếu như tôi có thể ví sánh dòng dõi đó với dòng dõi này. Đấy, nó đã ở vào sự kết thúc sự phân chia thời đại Do Thái, và Ngài đang nhắc lại với những thời đại khác và những sự kết thúc khác của những sự phân chia thời đại khác, và đang bảo họ rằng chính điều mà đã được làm trong những sự phân chia thời đại trước thì đang được làm trước họ. Và họ đã không nhận ra nó. Và chúng ta hãy xem một số điều mà Ngài đang nói về.

⁵⁴ Họ, chẳng hạn, đã không thể tin rằng Đức Chúa Trời đã ở trong Người đó. Đó là sự trở ngại lớn nhất mà họ phải vượt qua, là cách mà Ngài là Người tuy nhiên đã làm cho chính Ngài là Đức Chúa Trời. Họ không thể hiểu làm thế nào Đức Chúa Trời có thể ở trong xác thịt con người. Và trong mọi thời đại, trong mọi lúc, Đức Chúa Trời luôn luôn ở trong con người. Con người là đại diện của Đức Chúa Trời. Trong mọi thế hệ, Đức Chúa Trời phán với dân sự Ngài qua môi miệng con người. Ngài luôn luôn chọn người nào đó hay điều gì đó mà Ngài có thể dùng.

55 Và Ngài đã nhắc đến họ, như là một sự vấp ngã như vậy, về Áp-ra-ham. Ngài phán, với họ, “Nếu các người tự xưng là ‘con cái của Áp-ra-ham,’ Áp-ra-ham là ‘tổ phụ’ các người, người đã thấy ngày của Ta và vui mừng thấy nó. Áp-ra-ham, đáng tiên tri.” Và không nghi ngờ gì Chúa Jê-sus đang ám chỉ với họ rằng Ngài đã chứng minh với họ rằng Ngài là Đấng Mê-si, bởi vì dấu hiệu của Đấng Mê-si đang theo Ngài. Và chính là đường lối đó qua mọi thời đại, mà, dấu hiệu của Đấng Mê-si. Nhưng tuy nhiên Ngài làm cho chính Ngài là Đức Chúa Trời, chính Ngài Đấng Mê-si, điều đó làm cho họ vấp ngã. Họ không thể hiểu được điều đó.

56 Bấy giờ, khi Áp-ra-ham (mà họ gọi là tổ phụ của họ) đã gặp Đức Chúa Trời, Ngài cũng ở trong xác thịt, bởi vì Ngài ăn thịt bò con, ăn bánh ngô, (và uống sữa) và bơ, trong sự hiện diện của Áp-ra-ham, và tuy nhiên Ngài là Đức Chúa Trời. Áp-ra-ham đã nhận ra Ngài, Đức Chúa Trời, và đã gọi Ngài là “Ê-lô-him,” nghĩa là Đức Giê-hô-va Toàn Năng. Một Người mặc y phục, với bụi trên Thân Ngài, và ngồi dưới một cây, cho mát, và ăn thịt và uống sữa. Thế thì những người Do Thái công bình, có tấm lòng độc ác, lạnh lùng, ích kỷ kia không thể tin Ngài là Con Đức Chúa Trời, và đã gọi Áp-ra-ham tổ phụ của họ. Và Ngài đang để cho họ biết rằng Ngài đang làm những việc giống như vậy, trong xác thịt Ngài, mà Đức Chúa Trời đã làm trong xác thịt khác khi Ngài gặp tổ phụ của họ, là Áp-ra-ham. Và Áp-ra-ham đã tin điều đó. Còn họ không thể tin nó.

57 Anh em thấy, khi Áp-ra-ham đang ngồi dưới trại người bởi vì người đã làm một sự lựa chọn, và sự lựa chọn đó được mang đến trước mỗi người được sanh ra trong thế gian này. Cây biết điều thiện và điều ác được đặt trước mỗi người. Và khi Lót, cháu trai của ông, và những người chăn súc vật của họ bắt đầu tranh cãi về đất đai; Áp-ra-ham, là một người công bình, đã nói với họ, “Thật chẳng nên có sự cãi lầy giữa chúng ta. Người cứ chọn con đường người đi.” Nơi đó đến trong đời sống của người tin. Và nó ở trước anh em sáng nay, và nó ở trước tôi.

58 Lót đã không nghĩ rằng ông sẽ sa ngã, nhưng ông đi đến hướng về phía Sô-đôm nơi sự việc dễ dàng. Và có nhiều lần chúng ta nhìn hướng về cách dễ dãi. “Tôi sẽ gia nhập giáo hội nào đó-

nào đó, và, anh thấy đó, không ai sẽ nói điều gì chống lại nó, bởi vì nó là giáo hội lớn nhất trong thành phố.” Cách dễ dàng! Nhiều lần chúng ta làm thế, khi, chúng ta sai!

⁵⁹ Nên nhớ, nếu anh em đi theo Đấng Christ, anh em sẽ bị người ta ghét, vì hết thấy những người sống tin kính trong Chúa Cứu Thế Jêsus sẽ chịu đựng những sự bắt bớ. Và nếu anh em đến với Đấng Christ, anh em sẽ không đến bởi giáo hội nào hay giáo phái nào, hay tín điều nào. Anh em sẽ đến bởi Huyết, đó là đại lộ duy nhất. Và anh em không thể mang một người nào theo với anh em, anh em sẽ đến một mình và đứng trên sự xưng nhận của chính anh em và của chính đức tin của anh em. Anh em sẽ không cưỡi vào dựa trên mục sư, hay trên đức tin của mẹ anh em. Anh em sẽ đến như một cá nhân khi anh em đến với Đức Chúa Trời! Và nhiều lần chúng ta làm những sự lựa chọn ngu đại đó.

⁶⁰ Điều gì xảy ra nếu Lót, khi ông thấy mọi sự dễ dàng...? Ông đã thấy nơi đó có quá nhiều tiền và nhiều sự ưa chuộng của quần chúng, bởi vì ông là một người lạ, và một người thông minh, có học vấn, nhiều tâm lý học, và ông có thể làm những điều gì đó và tuy nhiên vẫn duy trì tôn giáo của ông. Ông nghĩ, “Ta đã có đức tin nơi Đức Chúa Trời, vì vậy ta sẽ cứ đi xuống trong Sô-đôm và ta—ta sẽ làm ra một số tiền nhiều hơn, và ta sẽ trở nên một người vĩ đại, có lẽ là một thầy giảng tuyệt vời.” Đấy, anh em có một sự lựa chọn tốt để làm.

⁶¹ Và tín đồ thường có một sự lựa chọn để làm. “Ta sẽ đi xuống với giáo hội nào đó ở đó. Ồ, mọi người trong thành phố nghĩ đây là giáo hội lớn nhất! Ồ, thị trưởng của thành phố thuộc về giáo hội này.” Vậy thì, ông ấy có thể thuộc về một giáo hội mà thật tốt, nhưng anh em vẫn phải xét đoán giáo hội đó và dân sự của nó bởi lời Kinh Thánh. Thỉnh thoảng họ hành động bởi vì đó là cách được quần chúng ưa chuộng, dân—dân sự mặc đẹp hơn những nơi nào đó. Và đó là nơi chúng ta làm một—một sai lầm nghiêm trọng. Bây giờ để ý điều này.

⁶² Và Áp-ra-ham, điều duy nhất ông có thể làm là nhận lấy sự lựa chọn thứ hai. Và đôi khi sự lựa chọn thứ hai lại tốt hơn sự lựa chọn thứ nhất, nếu nó đã nhận như thế. Để ý, không lâu, khi Lót đã thấy thành phố lớn đó, ông không thấy vợ ông biến thành

trụ muối, mặc dầu, ông không thấy lửa thiêu đốt thành phố ấy. Nhưng Áp-ra-ham nhận lấy con đường với sự sỉ nhục của Chúa. Ông đã ở lại trong sa mạc.

63 Và, tuy nhiên, điều gì xảy ra nếu Sa-ra đã nói...Bây giờ nên nhớ, Sa-ra là người đàn bà đẹp nhất trong cả xứ. Không có người đàn bà nào đẹp như Sa-ra. Mọi người, đã thấy nàng, đều yêu nàng. Vậy thì, thật dễ dàng cho Sa-ra nhận lấy loại lựa chọn đó. Nhưng nàng đã chọn ở lại với Áp-ra-ham.

64 Ồ, những người nữ, đừng để ma quỷ làm mù các chị, được ưa chuộng và gia nhập *điều này và điều kia*. Các chị cứ ở lại với Đấng Christ! Vì, thì giờ đã gần rồi, những sự hủy diệt lớn đang nằm ở phía trước, tệ hơn Sô-đôm và Gô-mô-rơ, cho đất nước này. Sô-đôm và Gô-mô-rơ sẽ là một sự tén nhiệm với nó.

65 Bây giờ, trong khi Áp-ra-ham đã nhận lấy con đường được ban cho ông bởi Đức Chúa Trời, và có tình trạng còi cọc của xứ, ông không có sự thịnh vượng chút nào. Nhưng tuy nhiên ông đã biết một điều, ông hầu việc Đức Chúa Trời và ông tin Đức Chúa Trời.

66 Vì vậy ngày nọ có ba người đã đến, và họ đầy bụi và có vẻ mệt mỏi, và Áp-ra-ham cảm thấy áy náy cho họ, ông nói, “Hãy đến gần và ngồi xuống dưới cây sồi chỉ một lát.” Và trong khi ông đang đứng đó nói chuyện với họ, ông đã nhận ra rằng họ thật sự không phải là những con người bình thường, bởi sự nói chuyện của họ. Họ thì khác hẳn. Và Áp-ra-ham đi và giết một bò con và nấu nó, và bảo Sa-ra làm bánh và sữa soạn cho họ ăn.

67 Bây giờ nên nhớ, hai người trong họ là những Thiên sứ, những Thiên sứ trong xác thịt con người, và một trong họ là Chính Đức Chúa Trời. Và Đấng mà là Đức Chúa Trời đã quay lưng lại phía trại.

68 Và Sa-ra ở trong trại. Tôi thích thấy một người nữ cứ giữ đúng địa vị của mình như thế, không đi ra và nói với chồng mình điều gì để làm, và mỗi lần người nào đó đến gần. Nhưng bà ở lại trong trại. Không nghi ngờ gì, có lẽ đang rửa chén bát hay đang làm điều gì đó.

⁶⁹ Và Đấng này Mà là Đức Chúa Trời, Ngài cứ nhìn chung quanh hướng về phía Sô-đôm, và Ngài bảo họ Ngài sẽ làm gì. Và hai Thiên sứ đi xuống đó để giảng Phúc âm. Nhưng một Đấng ở lại phía sau, đó là Đấng là Đức Chúa Trời, và Ngài phán, “Ta sẽ không giữ những bí mật mà Ta biết với Áp-ra-ham, bởi vì người sẽ là kẻ thừa kế thế gian.”

⁷⁰ Ô, chúng ta đã có một quyền lợi sáng nay, thừa hội thánh, để biết những bí mật về sự Tái lâm của Chúa. Vì, “Phước cho những kẻ làm sự hòa bình, họ sẽ được gọi là con cái của Đức Chúa Trời. Phước cho những kẻ đói và khát, họ sẽ được no đủ. Phước cho những kẻ có lòng trong sạch, vì họ sẽ thấy Đức Chúa Trời. Phước cho những kẻ nhu mì, vì họ sẽ hưởng được đất.” Thế thì, nếu hội thánh của Đức Chúa Trời hằng sống được hưởng đất này, thì không bí mật nào bị giữ khỏi nó.

⁷¹ “Mọi sự Cha đã bảo Ta, Ta đã bảo cho các người,” Chúa Jêsus phán. Và họ đã không thể tin Ngài.

⁷² Vì vậy trong những ngày của Áp-ra-ham, khi Ngài đang nhắc lại với họ, Ngài đã phán rằng khi Áp-ra-ham đang nói chuyện với Thiên sứ, và Ngài quay lưng lại phía trại, và Ngài đã bảo Áp-ra-ham Ngài sẽ thăm viếng ông bằng một đứa con. Và Sa-ra, trong trại, đã cười. Và Ngài phán, “Sao Sa-ra cười?” Ngài đang cho thấy điều gì? “Tại sao Sa-ra cười?” Điều đó xảy ra chỉ vài giờ trước sự hủy diệt, khi điều đó đã xảy ra. Ngay trước khi sự hủy diệt, lửa đó đến từ trời và thiêu đốt thành phố, và dấu hiệu đó được thực hiện.

⁷³ Và Chúa Jêsus phán, “Các người sai lầm,” với những tiến sĩ thần đạo vĩ đại, với một dân sùng đạo nơi có hàng triệu người theo nghĩa đen là tín hữu. Ngài phán, “Các người sai lầm, không biết những lời Kinh Thánh cũng không biết Quyền phép của Đức Chúa Trời.” Với một thế hệ như thế, đó là những người được đào tạo tốt, đó là những học giả uyên thâm và nuôi dạy giáo hội. Khi đứa con được sanh ra, nó là sự thịnh vượng của hội thánh. Anh em phải là một người Y-sơ-ra-ên. Tám ngày sau khi sanh ra, đó là sự cắt bì, và anh em là người Y-sơ-ra-ên từ ban đầu. Và chức tế lễ đã đến từ những người Lê-vi, mà đã được huấn luyện qua hàng trăm năm trong lời Kinh Thánh. Tuy nhiên Chúa Jêsus

phán, “Các người sai lầm, không biết những lời Kinh Thánh!” Họ đã biết chúng trong những sách học biết riêng của họ, họ biết nó bằng sách giáo lý đại cương của họ, họ biết nó bằng thần học của chính họ. Nhưng Chúa Jêsus phán, “Các người không biết Nó, những lời Kinh Thánh, các người cũng không biết Quyền phép của Đức Chúa Trời. Nếu các người đã biết Áp-ra-ham, ắt các người đã biết Ta. Nếu các người là con cái Áp-ra-ham, các người sẽ biết Ta, bởi vì Áp-ra-ham đã vui mừng khi người thấy ngày của Ta, vì người đã thấy trước ngày đó. Khi Ta đứng trước người ở đó, trong thân thể xác thịt, và thi hành điều này, người đã biết đó là Ta, và người đã gọi Ta ‘Ê-lô-him.’ Nhưng ở đây Ta làm điều giống như vậy trước các người, và các người gọi Ta là ‘Bê-ên-xê-bun.’”

“Ồ,” họ nói, “chúng tôi có Áp-ra-ham là tổ phụ chúng tôi.”

“Gọi Áp-ra-ham là ‘tổ phụ’ các người à?”

⁷⁴ Người ấy nói, “Ồ, chúng tôi, chúng tôi thuộc về giáo hội. Chúng tôi là một dân sùng đạo. Chúng tôi là dân vĩ đại. Chúng tôi là dân sự của Đức Chúa Trời!”

Chúa Jêsus phán, “Các người là ma quỷ, nó là cha của các người.”

⁷⁵ Tôi muốn ví sánh dòng dõi đó với dòng dõi này, ngày nay, khi có đúng là hàng triệu người mà xưng nhận Cơ-đốc giáo, và không biết gì về Đức Chúa Trời hơn một người Hottentot biết về đê-m Ai Cập. Có các ông và các bà ngày nay, đúng là hàng triệu người xưng nhận là Cơ-đốc nhân mà tuyên bố Đấng Christ, lại không biết nguyên tắc đầu tiên của Quyền năng về sự sống lại của Ngài, và không bao giờ ném biết sự tốt lành của Ngài. Họ chưa bao giờ cảm thấy Quyền năng của Ngài. Mắt họ bị mù với Lễ thật.

⁷⁶ Nói, “Người bị mù, những người dẫn đường của người mù. Sẽ không...người...nếu người mù dẫn người mù, hết thấy họ sẽ không rơi xuống hố sao?”

⁷⁷ Rồi họ nghĩ, “Chúng ta là những Cơ-đốc nhân. Chúng ta là những tín hữu. Chúng ta thuộc về những giáo hội cao quý nhất từng có. Các thầy dạy luật của chúng ta là những học giả được

đào tạo tốt nhất.” Và tuy nhiên Chúa Jêsus đã bảo họ rằng họ thậm chí không biết lời Kinh Thánh.

⁷⁸ Thấy cách Đức Chúa Trời đã giấu nó khỏi đôi mắt của người khôn ngoan và cản trở như thế nào, và bày tỏ nó cho những trẻ thơ muốn học biết như vậy không? Ô, Quyền năng vĩ đại và sự vô hạn của Đức Chúa Trời! Ngài thật tốt lành biết bao cho những ai muốn bước đi ngay thẳng trước Ngài! Ngài sẽ không che giấu điều gì tốt lành.

⁷⁹ Và thấy ngày mà khi dân tộc chúng ta, thế giới chúng ta, bị hư nát với điều giống như vậy!

⁸⁰ Chúa Jêsus đã muốn cảnh báo chính xác ngay với họ. Họ nói, “Ồ, Áp-ra-ham là tổ phụ chúng tôi. Và chúng tôi sẽ ở trong miền Vinh hiển, Ngài đừng lo về điều đó, bởi vì chúng tôi tin nơi Đức Chúa Trời. Chúng tôi là những giáo sư, và chúng tôi tin nơi Đức Chúa Trời, và chúng tôi dạy dỗ dân sự của chúng tôi. Còn Ngài là ai mà đến đây với một—một dấu hiệu hơi huyền bí và cố gọi điều đó là Đức Chúa Trời? Ngài chẳng là gì ngoài Bê-ên-xê-bun.” Thế đấy, họ đã có những tín điều của họ và giáo phái của họ.

Chúa Jêsus bảo họ, “Các ngươi là ma quỷ.” Hãy suy nghĩ về điều đó!

⁸¹ Và tôi có thể ví sánh dòng dõi đó với dòng dõi này, ngày nay khi chúng ta có hàng triệu người gia nhập các giáo hội, chúng ta có hàng vạn. Và Đức Chúa Trời giáng xuống sống trong hội thánh Ngài lần nữa, và làm những điều giống như Ngài đã làm ở đó, để làm cho chính Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Và người ta quay lưng lại với nó, luôn luôn, một số được nhiều người ưa chuộng, một số tránh sự lựa chọn. Nó bị ép buộc với dân sự! Anh em phải lựa chọn. Anh em không thể đứng trung lập. Anh em phải nói “đúng” hoặc “không.” Anh em sẽ không bao giờ rời khỏi cửa cùng con người đó khi anh em đi vào. Anh em không thể làm điều đó. Anh em phải có sự chọn lựa để làm. Hãy làm nó vì Đấng Christ sáng nay.

⁸² Họ nghĩ mọi sự thuộc về hội thánh sẽ được cứu. Chúa Jêsus phán, “Cửa thì hẹp, và đường thì chật, và nhưng sẽ có ít kẻ sẽ kiếm được nó.”

⁸³ Xin cho tôi cảnh báo anh chị em sáng nay, thưa hội thánh, hãy cẩn thận. Phải mất thời gian ngày hôm nay, trong thế hệ tự phụ, tự cao tự đại của lối đạo đức giả mà chúng ta đang sống. Một thời đại mà khi các quý ông và quý bà đứng trong những nhà thờ và ngồi trong những ghế dài dành riêng, và hát những bài thánh ca của Đức Chúa Trời, và bước ra khỏi nhà thờ đó và hút thuốc, và uống rượu ụyt-ki, và đi nhẩy đầm, và—và sống cho thế gian, và kể những chuyện đùa dơ bẩn, tục tĩu, và tự xưng họ là “những Cơ-đốc nhân.” Khi mà các ông và các bà có thể bước đi từ bục giảng hay từ nhà thờ, và từ nơi của Quyền năng về sự sống lại, nơi mà cùng dấu hiệu Mê-si là một sự vận hành giữa họ, và không phải là một con người mới trong Đấng Christ, thì có điều gì đó sai trật. Khi báo chí có thể nguyên rửa nó; và từ bờ duyên hải này đến bờ duyên hải kia, đi đi lại lại, từ những vùng băng giá của phương Bắc tới những rừng rậm nhiệt đới của phương Nam, Đức Chúa Trời gửi nó đến, và dân sự luôn luôn quay lưng lại với nó. Thế thì chúng ta có thể nói điều gì, chúng ta có thể làm gì? Chúng ta quay lưng với những lời Kinh Thánh mà Ngài đã phán, “Cửa thì hẹp, và đường thì chật, và nhưng sẽ có ít kẻ sẽ kiếm được nó.”

⁸⁴ Ngài phán, “Như việc đã xảy ra trong thời Nô-ê thế nào, cũng sẽ xảy ra như vậy trong sự Đến của Con người.” Hãy lắng nghe, trong thời Nô-ê, thế gian đã đông người ở giống như ngày hôm nay. Khoa học của họ đã vượt trội hơn chúng ta. Họ đã xây tượng nhân sư và những kim tự tháp và đã làm những việc mà chúng ta không thể làm ngày nay. [Băng trống—Bt.] Một dân thông minh, vĩ đại, vượt trội. Và nên nhớ, khoa học nói ngày nay, “Chỉ một phút trước nửa đêm.” Chỉ một phút trước khi đồng hồ đánh giờ chết. Nó trễ hơn chúng ta nghĩ. Tôi hi vọng rằng—tin rằng Đức Thánh Linh sẽ đâm thấm điều này vào trong mỗi tấm lòng người tin, “như thời của Nô-ê”!

⁸⁵ Bao nhiêu người đã được cứu trong thời Nô-ê, ra từ thế hệ đó? Tám, tám từ trong nhiều triệu. Ngài phán, “Trong sự Đến của Con người cũng sẽ như vậy.”

⁸⁶ “Và như đã xảy ra trong thời Sô-đôm, trong sự Đến của Con người cũng sẽ như vậy.” Trên hàng vạn người, có ba người

được cứu.

⁸⁷ Anh em nói với tôi, “Thầy giảng à, còn về tất cả những ngàn người sẽ đến với Ngài thì sao?” Vậy thì, thưa anh em, điều đó được lập nên qua nhiều thế hệ.

⁸⁸ Tôi sẽ ngạc nhiên nếu như một tá người đến từ thế hệ này. “Cửa thì hẹp, và đường thì chật, và nhưng sẽ có ít kẻ tìm được nó.”

⁸⁹ Ồ, tôi biết những giáo hội, những gì họ nói, “Nếu anh ghi tên vào sách và anh trở nên một hội viên, *này*, anh tốt lắm.” Không có lời Kinh Thánh nào như thế. Nếu mọi thứ phải có tên nó trên sách đó, và trong—trong giáo hội, thì sẽ có tỉ lần tỉ lần tỉ, mọi thứ sẽ đi vào. Rồi mọi thứ linh sẽ ở trong đó, và loại tình trạng gì sẽ có trên Thiên đàng? Hãy suy nghĩ về điều đó bây giờ.

⁹⁰ Như người nào đó muốn nói với tôi, “Này chờ một chút, Anh Branham. *Hội A gì đó*, tôi đã nghe họ nói tiếng lạ, tôi biết họ sẽ làm điều đó.”

⁹¹ Điều đó không có nghĩa họ sẽ làm nó chút nào. Phao-lô đã nói, trong Cô-rinh-tô Nhất 13, “Dầu tôi nói thứ tiếng của loài người và các thiên sứ, mà không có tình yêu thương, thì tôi chẳng ra gì.”

⁹² “Ồ, tôi đi đến buổi nhóm của *Ông A gì đó*. Ồ, ông ấy đã làm những công việc thật vĩ đại, quyền năng. Tôi thấy ông ấy làm cho người mù được thấy.”

⁹³ Ông ấy vẫn có thể bị hư mất. “Nhiều người sẽ đến với Ta trong ngày đó và nói, ‘Lạy Chúa, chẳng phải tôi đã nhơn Danh Ngài mà giảng đạo, nói tiên tri? Chẳng phải, trong Danh Ngài, tôi đã đuổi các tà linh? Chẳng phải, nhơn Danh Ngài, tôi đã làm những công việc lớn?’ Ngài sẽ phán, ‘Hãy lui ra khỏi Ta, hỡi các người là những kẻ làm công gian ác, Ta không biết các người bao giờ.’” “Cửa thì hẹp, và đường thì chật, và nhưng sẽ có ít kẻ sẽ tìm được nó.”

⁹⁴ Xin cho tôi đưa ra cho anh em một số nhận định mà sẽ làm cho anh em rúng động. Theo y khoa, tại thành phố Chicago, theo thống kê của bác sĩ, rằng có ba mươi ngàn trường hợp phá thai chỉ ở Chicago, trong ba mươi ngày, mà các bác sĩ đã có. Bao nhiêu

trong những viên thuốc nhỏ này và các thứ họ dùng, về những trường hợp phá thai?

95 Bảng thống kê cho thấy, ở hiệp chủng quốc Hoa Kỳ, rằng có những đứa con không giá thú được sanh ra nhiều hơn những đứa con có giá thú. Anh em biết Kinh Thánh đã nói gì không, trong Phục Truyền 14:2, rằng “một đứa con không giá thú, sẽ mất bốn trăm năm để được hết thời gian đó”? Con cháu chắt chít của họ không được đứng trong hội chúng của Chúa, bốn trăm năm, mười thế hệ. Bốn mươi năm là một thế hệ. Ông cố-cố-cố-cố-cố-cố-cố-nội của họ là một người con không giá thú, người đó bị bỏ ra ngoài! Vậy thì điều gì? Chỉ cho tôi thấy nó đã được thay đổi ở đâu.

96 Chúng ta đến với điều gì? Và bây giờ những đứa con hoang, bởi vì tội tà dâm, và những người nữ tội lỗi mặc đồ trên đường phố giống như đàn ông, là sự gớm ghiếc trước mặt Đức Chúa Trời, những người hút thuốc, những người uống cốc-tai, những người tự xưng là Cơ-đốc nhân. Đức Chúa Trời cấm đoán điếm đi như vậy! Đúng thế. Rồi tự xưng họ là Cơ-đốc nhân sao? Không lạ gì Chúa Jêsus đã phán, “Cửa thì hẹp, và đường thì chật, sẽ chỉ có ít kẻ tìm thấy nó.”

97 Họ sẽ không tự hạ mình. Họ cứng ngắc. Nhìn xem, khi Đa-vít được nói về tội lỗi ông đã phạm, ông đã nhanh chóng ăn năn, và Đức Chúa Trời yêu ông vì điều đó. Anh em nói với họ về tội lỗi họ, họ sẽ nói, “Tôi sẽ không bao giờ đến nhà đó lần nữa.” Tại sao? Họ có nhiều chỗ để đi, họ có thể đi đến những nhà thổ đó mà sẽ chịu đựng với chỗ như vậy. Nhưng đã đến lúc mà các thầy giảng mặc áo giáp trọn vẹn của Đức Chúa Trời vào và giảng Lời không thỏa hiệp, Phúc âm. Những con người nên tự hạ mình.

98 Không có sự chân thành giữa những Cơ-đốc nhân nữa. Họ muốn nói, “Tôi là tín đồ Giám Lý, tôi là tín đồ Báp-tít, tôi là tín đồ Ngũ Tuần,” điều đó không có nghĩa là [Anh Branham bật ngón tay—Bt.] *thế* với Đức Chúa Trời.

99 “Tôi đã nói tiếng lạ, tôi đã làm các phép lạ.” Chúng ta đặt tất cả tầm quan trọng lên điều đó, khi mà đó là một trong những điều đui mù nhất mà họ có thể làm. Chắc chắn. Mưa rơi xuống trên người công bình cũng như người gian ác. Mưa tưới nước

cho vụ mùa cũng như nó tưới ướt cho cỏ dại, Roy. Cũng mưa đó, cũng Đức Thánh Linh đó giáng trên dân sự. Điều đó không có nghĩa là...Bản chất của họ phải là khác nhau, từ bên trong mà ra. Không phải một sự hiện rõ ra bên ngoài hay sự biểu hiện, nhưng Thánh Linh bên trong của Đức Chúa Trời hằng sống mà làm cho người đó trở nên một con người mới, mà khiêm nhường trong lòng anh ấy hay chị ấy trước Đức Chúa Trời.

¹⁰⁰ Các bạn nói, “Thầy giảng ơi, ông muốn nói với tôi ông nghi ngờ một tá người từ hàng triệu người này và bốn tỷ người trên thế giới sao?” Tôi ngờ liệu sẽ có một tá mà sẽ được Cất lên hay không. Hãy nghĩ về điều đó! Tôi đang nói với anh em những gì Chúa Jêsus đã phán ở đây trong Phúc âm. Hãy nghĩ về điều đó!

¹⁰¹ Nó phải đến với điều gì? Bởi vì sự vô đạo đức đã có ở giữa dân sự, những đứa con không giá thú bắt đầu được sanh ra, điều đó xóa mờ chúng đi. Đấy, chúng ta có thể đứng đây hàng giờ, đặt những thứ đó, và chúng ta có thể thấy rằng chúng ta đang sống trong một thời đại dân chúng thối nát, hư hoại, ghê tởm đến tận cốt lõi. Không lạ gì họ không thể thấy những dấu hiệu, không lạ gì họ không muốn nghe Phúc âm, họ bị cứng lòng, tuy nhiên đúng là sùng đạo và giả nhân giả nghĩa.

¹⁰² Chúa Jêsus chẳng đã phán rằng, “Thánh Linh phán cách tỏ tường, trong những ngày sau rốt người ta sẽ trở nên nóng nảy, tự cao, những người ưa thích sự vui chơi nhiều hơn những người yêu mến Đức Chúa Trời, bội bạc, không tiết độ, hung dữ, và thù người lành, có hình thức tin kính”? Thấy không? Ồ, anh em có thể la lớn, chắc chắn. Anh em có thể nói tiếng lạ, chắc chắn. Đức tin sẽ đuổi các quý, chắc chắn. Tuy nhiên điều đó không phải là những gì chúng ta đang nói về.

¹⁰³ Thế thì anh em sẽ nói với tôi, “Anh Branham, dấu hiệu của một Cơ-đốc nhân là gì? Ai sẽ được cứu? Anh sẽ được chứ, Anh Branham?” Tôi đang tin cậy điều đó với Đức Chúa Trời. Tôi không biết. Tôi đang tin rằng tôi được cứu. Tôi đang so sánh đời sống tôi, hằng ngày, với Lời. Nếu nó không dựa trên Lời này, thì có điều gì đó sai trật, tôi phải đi trở lại và làm cho đúng.

¹⁰⁴ “Ồ,” nói, “Anh Branham, khi người ta nói tiếng lạ, điều đó không có nghĩa là họ được cứu à?” Không, thưa quý vị! Không,

thật vậy! Tôi đã nghe những phù thủy và thầy pháp nói tiếng lạ, đủ thứ vô nghĩa. Tôi đã thấy người ta nói tiếng lạ và sống với vợ người khác. Tôi đã thấy nhiều người nói tiếng lạ, và nhảy lên nhảy xuống và la lớn giống như nhà bị hỏa hoạn, và đi ra và lôi kéo làm ăn lơnh lẹo, và ăn cắp, nói dối, và mọi thứ. Làm sao anh em có thể trông đợi nó? Không, thưa quý vị.

¹⁰⁵ Thuộc về giáo hội, những chấp sự trong giáo hội, sùng đạo như họ có thể được. Ồ, anh em nghĩ họ sẽ mua xăng vào Chúa nhật không? Không. Nhưng vào thứ Hai làm điều gì đó mà dơ bẩn và thối nát và thấp hèn. Đức Chúa Trời ngự ở trong tấm lòng, không phải ở bên ngoài, nó là điều gì đó đến từ tấm lòng.

¹⁰⁶ “Cửa thì hẹp, và đường thì chật, và sẽ có chỉ ít kẻ sẽ tìm thấy nó.” Như việc đã xảy ra trong thời Nô-ê, tám trong những triệu người kia; như nó đã xảy ra trong thời Sô-đôm, ba từ trong nhiều triệu; sự đến của Con người cũng sẽ vậy.

¹⁰⁷ Và anh em thấy sự thối nát mà chúng ta ở trong. Anh em thấy cách mà mọi sự tưởng tượng, con người, anh ta đi ra đó và ma quỷ làm cho những thầy giảng thông minh đứng trên bục giảng và để cho dân sự đến gần với nó.

¹⁰⁸ Ngày nọ một người nói, “Tôi không muốn có anh trong bục giảng của tôi, anh sẽ làm những người nữ của tôi nổi điên.” Không, họ đã như thế rồi. Nó sẽ mang họ đến với đầu óc tỉnh táo của họ, nói cho họ biết ở đó để thôi mặc những thứ đồ này và các thứ. Và, ồ, người nào đó phải làm điều đó.

¹⁰⁹ Tôi đã nói với vợ tôi, “Anh đã nổi điên không, chính anh? Anh bị tâm thần không? Hay là, có vấn đề gì với anh không?” Điều gì đó ở bên trong không thể nín lặng. Tôi phải nói Nó, tôi không quan tâm những gì bất cứ ai nói.

¹¹⁰ Nói, “Anh sẽ hủy hoại chức vụ của anh.” Ồ, bất cứ chức vụ nào mà Phúc âm sẽ hủy hoại, thì nên bị hủy hoại.

Đức Chúa Trời ban cho chúng ta tính dũng cảm để đấu tranh cho những gì là Lẽ thật và nói Lẽ thật về nó! Nó là tội lỗi, một sự sỉ nhục!

¹¹¹ “Cửa thì hẹp,” Chúa Jêsus phán, “và đường thì chật.” Và anh em mà nghĩ hàng triệu, và tất cả anh em Giám Lý, Báp-tít, Trưởng

Lão, Ngũ Tuần đang đi vào, anh em sẽ là ngu dại vào ngày đó. Chúa Jêsus phán, “Nhiều người sẽ đến và ngồi xuống trong Vương quốc, nói, ‘Tôi có quyền được ở đây.’” Ngài phán, “Nhưng con cái của Vương quốc sẽ đuổi họ ra. Sẽ có sự khóc lóc và than vãn và nghiền răng.” Tốt hơn nên thống kê sáng nay, hỡi Cơ-đốc nhân. Sẽ có mười lần triệu lần tỉ những Cơ-đốc nhân đã xưng nhận, và đã cầm giữ trong đời sống của họ, mà sẽ bỏ mất cửa. Chúa Jêsus đã phán vậy.

“Bao nhiêu người sẽ vào?”

¹¹² Tôi không biết bao nhiêu người sẽ vào. Điều duy nhất là, “Đức Chúa Trời ôi, xin cho con là một trong họ!” Chính là thế. Ngài là Quan Án. “Xin để con là một.”

¹¹³ Anh em nói, “Anh Branham, làm sao anh có thể nói cho biết lúc đó khi nào là một Cơ-đốc nhân?”

¹¹⁴ Tôi không biết. Nhưng xin để tôi nói với anh em những gì lời Kinh Thánh nói. Chắc chắn anh em tin điều đó. Khi Đức Thánh Linh được ban đến cho thế gian, Đức Chúa Trời phán qua Đức Thánh Linh. Ngài sai một thiên sứ đi trước—trước, trước tiên. Và Ngài phán, “Hãy đi khắp thành phố và giữa dân chúng, và đóng dấu trên trán của họ, của chúng dấu hiệu đó và kêu la vì những sự gớm ghiếc, sửa lại cho đúng những điều đó.”

¹¹⁵ Sự gớm ghiếc là gì? Một người đàn bà mà sẽ mặc áo thuộc về người đàn ông. Điều đó làm cho Đức Chúa Trời buồn nôn. Bạn đã bao giờ đến gần điều gì đó mà gớm ghiếc không? Thật điều đó làm cho bạn buồn nôn! Bạn không thể chịu đựng nó. Một người nữ mà muốn mặc đồ thuộc về người nam, đó là cách nó làm Đức Chúa Trời cảm thấy; bạn có thể hát trong ban hát, bạn có thể cầu nguyện mỗi ngày, và la lớn mỗi ngày, hay sống cho Đức Chúa Trời mỗi ngày, bạn bị định tội trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời. Điều đó chính xác những gì lời Kinh Thánh nói. “Một sự gớm ghiếc!” Và những người mà ủng hộ như vậy sẽ có phần với như vậy.

¹¹⁶ Đức Chúa Trời ban ơn cho chúng ta để chịu đựng chống lại với điều như vậy. Nếu bạn phải chịu đựng một mình, hãy chịu

đứng ở đó và nắm giữ Lời của Đức Chúa Trời trong tay mình. Nó sẽ không bao giờ sai.

117 Bây giờ chúng ta đến một ngày, mà, sự gớm ghiếc của dân chúng. Và Thiên sứ đi trước đóng ấn lần nữa. Hãy tìm ra cho tôi một người ở Jeffersonville, nếu anh em muốn biết ai sẽ làm điều đó, tìm ra cho tôi một người trong thành phố của chúng ta mà thở dài và kêu khóc, luôn luôn phiền lòng và mệt mỏi, và cầu nguyện cho những sự gớm ghiếc đã làm trong thành phố. Anh em có thể giơ tay lên và chỉ một người? Rồi lấy lời Kinh Thánh này, “Cửa thì hẹp, và đường thì chật, để dẫn đến Sự Sống, kẻ kiếm được nó thì ít.” Đó là những người duy nhất mà đã được đóng ấn.

118 Ồ, tôi có thể chỉ cho anh em thấy nhiều người đi nhà thờ. Tôi có thể chỉ cho anh em nhiều người hát trong ban hát. Tôi có thể chỉ cho anh em nhiều người dạy trường Chúa nhật. Tôi có thể chỉ cho anh em thấy nhiều người đứng đầu của—của các đoàn thể xã hội. Tôi có thể chỉ cho anh em thấy nhiều người mà la lớn, nhiều người nói tiếng lạ, nhiều người mà làm công tác Phúc âm.

119 Nhưng hãy chỉ cho tôi một người mà tận trong tâm hồn họ rất phiền muộn về những tội lỗi của thế gian! Hãy chỉ cho tôi thấy một thầy giảng mà có thể đứng ngày nay và định tội những giáo phái. Hãy chỉ cho tôi một thầy giảng mà sẽ đứng và nói những việc như vậy, và lên án những giáo phái họ. Người đó tốt hơn là không, người đó sẽ bị đuổi ra, đó là vé ăn của anh ta.

120 Không lạ gì Billy Graham đã bảo Jack Moore, nói, không thấy cách các buổi nhóm của tôi chịu đựng, nói, “Anh ấy không phải là người Báp-tít, anh ấy cũng không phải là người Giám Lý hay Ngũ Tuần.” Nói, “Và hết thảy họ đều chống lại anh ấy.” Chắc chắn, tôi không đang nói rằng...Lý do tôi đã nói, tôi không thể nói điều đó ra trước công chúng. Tôi nói nó với hội thánh của riêng tôi. Tôi đang có một sự đấu tranh, bởi vì thì giờ thử thách đang ở trên tôi.

121 Họ nói, “Nếu anh đến, thì sẽ ổn thôi, nhưng anh đừng nói gì về điều Đó.” Anh thật sự có thể tiết kiệm hơi của mình.

122 Tôi sẽ giảng điều gì Đức Chúa Trời nói giảng! Đúng thế. Một trong họ tám linh hồn ấy sẽ ở đâu đó. Một trong họ sẽ ở đâu đó.

Nhưng vào ngày ấy tôi không muốn phạm tội về việc nói tôi đã thỏa hiệp bởi vì tín điều nào đó hay giáo lý giáo hội nào đó, hay giáo phái nào đó. Tôi đã giảng Lễ thật!

¹²³ Họ nói, “Tại sao anh không, sao chức vụ của anh không, Anh Branham, điều đó dường như rất vĩ đại, tại sao nó không cần quét giống như những người khác này họ đang làm?”

¹²⁴ Điều đó nó ở ngay đó. Chính là thế. Tôi đi vào thành phố, anh em nghĩ hội Phúc Âm Ngũ Tuần sẽ hợp tác với tôi không? Không với những gì tôi tin, họ không. Có thể thỉnh thoảng nhận một lần. Anh em nghĩ Giám Lý sẽ nhận không? Thử đi, rồi thấy. Hãy làm người quản lý của tôi trong một tuần. Nếu anh em đi vào, anh em sẽ đi vào trong Danh Chúa Jêsus. Đúng thế.

¹²⁵ Ồ, dĩ nhiên, họ nhận anh em ở đó, chắc chắn, đưa anh em đến nơi nào đó trong một địa điểm, và để anh em sẽ không ở trong sự liên kết với họ trong bất cứ cách nào như thế. Và rồi khi anh em rời khỏi, nói, “Ồ, này, Anh Branham hầu như bị lãng trí một chút, anh biết đấy. Anh ấy...”

¹²⁶ Nếu tôi bị lãng trí, thì Kinh Thánh không còn sự Dạy dỗ nữa. Đó là những gì Kinh Thánh đã nói! Vâng, thưa quý vị. Hãy xem chừng!

¹²⁷ Chúa Jêsus phán, “Sao các người gọi Ta là ‘Bê-ên-xê-bun’? Các người đã tin Sa-lô-môn, dấu hiệu sự phân biệt của người. Các người tin ngày của người. Nữ hoàng phương Nam đến từ nơi đâu cùng đất, để thấy ân tứ đó, và nàng đã tin nó khi nàng thấy nó. Và các người ngời và nhìn thấy nó hằng ngày, mà không tin nó.”

¹²⁸ Và các anh em của Chính Ngài đã không tin Ngài. Nói, “Các anh đi lên dự lễ,” Ngài phán, “nhưng Tôi không đi lên bây giờ.” Ngài đã đi lên đường khác, bởi vì các anh em của Chính Ngài không tin Ngài. Đúng thế. “Cửa thì hẹp, và đường thì chật, và sẽ chỉ có ít kẻ tìm thấy nó.”

¹²⁹ Khi đến với các môn đồ, tới cao điểm, họ ở đâu? Một người đàn bà và một người đàn ông bên cạnh thập tự giá với Ngài, Giảng và Ma-ri. Những người còn lại của họ đã bỏ đi.

¹³⁰ Đây là cao điểm. Đây là lúc. Đây là khi Đức Chúa Trời đang làm các sự việc. Đây là khi Đấng Mê-si ở trên đất. Đây là khi

Quyền năng của Đức Chúa Trời đang vận hành trong dân sự Ngài. Và người ta gọi họ là “thánh giết gân, điên khùng, tâm thần,” ồ, như thế đó. Nhưng thì giờ là đây!

¹³¹ Chắc chắn sẽ có những sự thất vọng lớn nào đó ở sự phán xét.

¹³² Ồ, người bán rượu lậu, anh ta biết nơi anh ta sẽ ở tại sự phán xét. Người bán bia hơi cũng biết anh ta sẽ ở đâu. Gái điếm cũng biết cô ta sẽ đứng ở đâu. Người đánh bài cũng biết anh ta sẽ đứng ở đâu. Người say rượu cũng biết anh ta sẽ đứng ở đâu. Anh ta sẽ không bị thất vọng.

¹³³ Nhưng nơi sự thất vọng sẽ ở, là những người mà nghĩ họ đúng. Đó là nơi sự thất vọng. “Khi họ đứng lên đó, nói, ‘Chắc chắn, chúng tôi đuổi các quỷ trong Danh Ngài. Chúng tôi là những thầy giảng đạo. Chúng tôi thuộc về các giáo hội nào đó—nào đó. Chúng tôi đã làm những phép lạ lớn. Ồ, chúng tôi đã rao giảng! Ồ, tôi đã là một—tôi đã là một quản gia trong giáo hội. Tôi đã là giám mục. Tôi đã là *thế này*.’ Hãy lui ra khỏi Ta, hỡi các người là những kẻ làm công gian ác, Ta không biết các người bao giờ.” Thế đấy. Đó là một sự thất vọng. Ngài phán, “Con cái của con cái họ sẽ đến và ngồi xuống trong Vương quốc, nói, ‘Chúng tôi có quyền được ở đây,’ và chúng sẽ bị đuổi ra để vào trong sự tối tăm, nơi sẽ có sự khóc lóc và than vãn và nghiến răng.” “Cửa thì hẹp, đường thì chật, để dẫn đến Sự Sống, kẻ kiếm được nó thì sẽ ít.”

¹³⁴ Với anh chị em, dân sự yêu dấu của tôi, sáng hôm nay, lắng nghe điều này. Tôi không hề bịa đặt điều này. Tôi chịu trách nhiệm nói Nó. Đó là tất cả trách nhiệm của tôi. Nếu tôi chưa hề giảng bài giảng khác trong đời tôi, đó là Lẽ thật: sẽ chỉ có ít người được cứu. Chỉ nhớ rằng: chỉ rất ít. Anh em là một trong họ.

¹³⁵ “Họ là ai, Anh Branham?” Tôi không biết. Không ai khác biết. Chúng ta thực hiện sự cứu rỗi của chính mình với lòng sợ sệt và run rẩy.

¹³⁶ Nhưng bạn được sắp thẳng hàng với Đức Chúa Trời. Nếu con tìm bạn không đập thật sự với Kinh Thánh đó, thì có điều gì đó sai trật, có điều gì đó sai trật. Cho dù giáo hội của bạn nói gì đi nữa, bạn không thể đi vào bằng điều đó. Bạn phải đi vào bằng

những gì Đức Chúa Trời phán. Đây là Sách bạn sẽ bị phán xét từ đó, Kinh Thánh. Hãy ở lại với Nó!

¹³⁷ “Ồ,” bạn nói, “ồ, tôi đã chịu báp-têm trong Danh Chúa Jêsus.” Điều đó đúng, đó là Kinh Thánh. Nhưng nếu đời sống đó không đi theo với nó, thì chẳng có ích gì cho bạn chịu báp-têm.

¹³⁸ Bạn nói, “Ồ, tôi đã nhận lãnh Đức Thánh Linh.” Điều đó tốt, đó là điều bạn nên làm. Nhưng nếu đời sống không ở trong đó!

¹³⁹ Nên nhớ, cỏ dại nhận lãnh cùng một năng lực mà rơi xuống trên lúa mì để làm cho nó lớn lên, cũng, làm cho cỏ dại la lớn. Cỏ dại nhỏ bé kia đứng thẳng lên và thật sung sướng như lúa mì. Đúng thế, sống bởi cùng sự sống đó. Và một tội nhân có thể ở lại trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời, la lớn sự chiến thắng, và sống giống như một Cơ-đốc nhân. Nhưng nếu không có điều gì khác trong tấm lòng! Người đó có thể có cùng Quyền năng để đuổi các tà linh. Chúa Jêsus đã phán vậy. Người đó có thể giảng Phúc âm thật tốt như bất cứ thầy giảng nào khác có thể làm. Điều đó chính xác những gì, Chúa Jêsus đã phán vậy. Kinh Thánh dạy điều đó. Vàng, thưa quý vị. “Dầu tôi nói các thứ tiếng loài người và các thiên sứ, dầu tôi dâng thân thể mình chịu đốt để làm của lễ, dầu tôi cho hết thầy hàng hóa của tôi để nuôi người nghèo, tôi—tôi có đức tin dời được núi, tôi làm mọi sự này, tôi giảng như Danh Ngài, tôi đuổi quỷ như Danh Ngài,” người nói, “tôi cũng chẳng ra gì.” Vì vậy, người có thể làm điều đó, và “chẳng ra gì.” Hiểu ý đó không?

¹⁴⁰ Bây giờ, điều để làm là, từ tấm lòng của bạn, là một Cơ-đốc nhân, bây giờ vào trong cửa hẹp. Vì, đường rộng dẫn đến sự hủy diệt, và hàng triệu lần triệu trong thế hệ này của những tín hữu sẽ đi vào trong chỗ đó. Bởi vì, cửa thì hẹp, và đường thì chật, chỉ bạn và Đấng Christ mà thôi.

¹⁴¹ “Đường chật dẫn đến Sự Sống, và chỉ có ít kẻ sẽ tìm thấy nó.” Vậy thì, đó là những Lời của Chúa chúng ta. Chao ôi! Ngài đang làm gì? Đang đứng ở đó, phân biệt những ý tưởng của họ.

¹⁴² Và người đó nói, “Ngài là Bê-ên-xê-bun.Ồ, làm sao Ngài có thể là Đức Chúa Trời? Ngài là một Người! Sự khôn ngoan này đến từ đâu?” họ đã nói trong thành phố của Chính Ngài.

143 Khi bạn đi vào thành phố ở đây, nó có vẻ như...Tôi không nói điều này với sự bất đồng nào với các bạn; các bạn là những Cơ-đốc nhân, các bạn yêu mến tôi. Các bạn bước vào thành phố ở đây, và có vẻ như quyền lực của Sa-tan đánh gục các bạn. Nơi này bị định tội. Thành phố này bị định tội.

144 Billy Graham đã nói gì khi ông đi vào Louisville? Ông nói đó là “nơi đầy quyền lực ma quỷ nhất” ông đã từng thấy trong đời. Đưa điều đó lên báo, nói, “Bạn có thể thật sự cảm thấy sự chống đối của ma quỷ.”

145 Dĩ nhiên, tôi có thể cảm thấy điều đó. Tại sao? Đây là nhà của chính tôi. Khi Chúa Jê-sus trở về quê nhà của Chính Ngài, Ngài đã phán nhiều công việc quyền năng Ngài không làm được, bởi vì sự không tin của họ. Phán, “Một tiên tri không được tôn trọng, một thầy giảng, khi ở trong quê hương của chính mình—trong quê hương của chính mình, giữa dân sự của chính mình.” Hiểu không? Anh em không thể tránh khỏi điều đó, lời Kinh Thánh nói vậy. Hiểu không?

146 Bây giờ, khi anh em bước vào trong thành phố ở đây! Và đừng nói với tôi là tôi sẽ không biết. Tôi bước lên với những người mà bắt tay tôi và nói, “Ồ, Anh Branham, tôi yêu mến anh.” Và anh em biết đó là lời nói dối! Anh em biết đó là lời nói dối. Nếu Đức Chúa Trời có thể nói cho tôi biết sự phân biệt trong lòng, tại sao Ngài lại không thể nói cho tôi biết điều đó?

147 Chắc chắn, và ngay giữa trong những người của chính anh em ở gần thành phố! Khi họ thấy anh em, nói, “Ồ, anh biết đấy, tôi đã thấy nơi nào đó nào đó...”

“Ở đâu? Nó ở đâu?”

“Trên đó...”

“Hừ! Chúng ta biết gã đó!”

148 Anh em cảm thấy điều đó. Hãy để tôi nói cho anh em, anh em để người nào đó đến tại nhà anh em mà không thích anh em lắm, ngồi trong nhà anh em chỉ một chút và cảm thấy cảm giác kỳ cục đó. Nhân điều đó bằng mười bốn ngàn lần này, rồi anh em có được những gì tôi đang nói về. Rồi khi anh em đi vào một nơi mà mọi người yêu mến anh em, cảm giác được chào mừng

đó, chỉ, ồ, chà, và anh em có thể cứ ngồi ở đó mãi mãi, đấy. Chính là điều đó, đấy, nó là một linh. Và nhiều người không biết nó là gì, họ tự hỏi tại sao dân sự đã quá hư hỏng.

149 Điều gì làm cho những người nữ tốt lành, điều gì làm cho những người nữ tốt lành mặc đồ thô bỉ và đi ra ngoài đó? Điều gì làm cho, ngay cả bây giờ khi trời vẫn còn lạnh, những cô bé mười sáu tuổi, mặc áo quần mà cô ấy không nên mặc trước mẹ cô ấy, và đi ra đường phố? Đó là vì, không phải đứa trẻ đó (đứa trẻ đó không biết tốt hơn), nhưng bởi vì thầy giảng nào đó trên bục giảng đã không giữ đúng bốn phạm của mình. Điều đó hoàn toàn đúng. Chắc chắn. Phụ nữ mặc đồ trên phố, và hết thầy đều mặc đồ khiêu dâm và những thứ như thế, và những tội nhân nhìn vào họ mà không biết rằng nàng thật sự phạm tội như nàng đã sống với người đàn ông đó. Chúa Jêsus phán vậy! Chúa Jêsus phán, “Hễ ai nhìn một người đàn bà mà động tình ham muốn với nàng, thì đã phạm tội tà dâm với nàng trong lòng rồi, và sẽ phải trả lời cho điều đó ở ngày phán xét.” Cửa thì hẹp, và đường thì chật!

150 Tôi biết anh chị em nghĩ tôi là người khó tính. Tôi không khó tính! Tôi là anh em của anh chị em, và tôi yêu mến anh chị em.

151 Hãy trốn khỏi cơn thịnh nộ sắp đến! Hãy đi đến thập tự giá và khóc cho đến khi tấm lòng của anh chị em đầy dẫy Thánh Linh Ngài, để sẽ quay lưng của anh chị em lại với mọi sự của thế gian, và bước đi cách tin kính trước Ngài, với tấm lòng nóng cháy của anh chị em dành cho Ngài. Tình yêu! Không phải bốn phạm. Đấng Christ không phải là một bốn phạm, để hầu việc Đấng Christ, ấy là tình yêu thương để hầu việc Đấng Christ. Nó khiến anh em căng thẳng, thúc ép anh em, cho đến nỗi mọi nhịp đập của sự sống anh em đều đập với Ngài. Đó là khi anh em nhìn thấy tội lỗi.

152 Và Ngài đã khóc cho thế gian. Nó làm Đức Chúa Trời thương tiếc trong thời của Nô-ê, khi Ngài thấy những tấm lòng. Và Chúa Jêsus ngự trên núi, và phán, “Hỡi Giê-ru-sa-lem, Giê-ru-sa-lem, Ta đã muốn ấp ủ các ngươi thế nào, nhưng giờ của các ngươi đã đến và nhà các ngươi sẽ bị để lại hoang tàn.”

¹⁵³ Sự Đến của Con Đức Chúa Trời cũng sẽ như vậy, lòng của những người tin thật bị vỡ ra. Người ấy thấy ngay bây giờ ở đó nên là một sự phục hưng càn quét đất nước này. Làm sao nó có thể được qua một đám con vô giá thú? Làm sao nó có thể được, khi họ bị định tội từ ban đầu?

¹⁵⁴ Nước Đức Chúa Trời thì giống như một người mà quăng lưới xuống biển, và, khi người đó kéo lên, người đó có được những con rùa, rùa nước ngọt, rắn, ếch nhái, một ít cá. Người đó chẳng quyết định thứ nào, người đó cứ ném nó trên bờ. Đó là những gì Phúc âm làm. Đó là những gì Billy Graham, Oral Roberts, chính tôi, và tất cả các thầy giảng khác mà đang rao giảng Phúc âm, ném nó ra, kéo nó vào, “Họ đẩy, lạy Chúa.” Nhưng chúng ta đang làm điều gì mỗi lần? Chúng ta tìm thấy, trước khi anh em có thể đi trở lại lần nữa, họ đi ngay trở lại ngoài cái ao đó lần nữa. Gì vậy? Ngay từ đầu, đó là con rùa. Điều đó không thay đổi được nó, để bắt được vào trong lưới Phúc âm. Anh ta là rùa ngay từ đầu. Anh ta là rùa nước từ ban đầu. Anh ta là rắn từ ban đầu. Anh ta là kẻ giả hình trước khi anh ta đến trong nhà thờ. Anh ta không có mong muốn thậm chí bỏ uống rượu và đánh bài, và hút thuốc và nói dối, và ăn cắp. Anh ta chỉ đến bởi vì anh ta sợ địa ngục. Anh em đang tự làm cho mình còn hơn là một ứng cử viên cho nó, khi anh em làm thế. Điều đó là thật. “Cửa thì hẹp, và đường thì chật, và sẽ có ít kẻ sẽ tìm thấy nó.”

Chúng ta hãy cầu nguyện.

¹⁵⁵ Lạy Chúa, ồ, xin tra xét con, Chúa ôi. Xin thử trường hợp của con ngay bây giờ, Chúa ôi. Đừng để con phải đến trước sự phán xét trước Ngài, sau khi sự giảng dạy cách này. Ồ, nếu có điều gì ô uế trong con, Chúa ôi, xin, lấy nó ra khỏi! Chúng con thấy một thời đại mà chúng con đang sống trong, khi những người đàn ông và đàn bà đang trở nên quá cứng nhắc. Họ hổ thẹn. Ngài đã phán lần nọ, “Những con gái Si-ôn thậm chí không thẹn đỏ mặt nữa.” Sự khiêm tốn của họ đã bị lấy đi đến nỗi họ thậm chí chẳng còn hổ thẹn nữa. Ôi Chúa, suy nghĩ về điều đó! Và biết rằng đồng hồ nơi xa kia đang đập, chỉ một hay hai phút nữa thôi, và sự hủy diệt lớn sẽ đến, rồi kẻ nào ô uế sẽ vẫn cứ ô uế.

¹⁵⁶ Lạy Đức Chúa Trời, xin đánh thức hết thảy chúng con dậy sáng nay. Lạy động chúng con, Chúa ôi! Chúng con thấy những dấu hiệu đang xuất hiện. Chúng con phải mở mắt ra để biết điều đó. Chúng con thấy nhiều triệu, nhiều triệu, Chúa ôi, đã quay lưng lại và bỏ đi. Con tự hỏi, con có thể làm gì, con có thể làm gì, Ôi Chúa? Có điều gì không, Chúa ôi? Nếu phải giảng nhiều hơn, cầu nguyện nhiều hơn, bất cứ điều gì nhiều hơn nữa, xin giúp con, Chúa ôi, hầu cho con có thể mang Sứ điệp đến cho dân sự. Con có thể làm gì? Nhưng họ liên tục bác bỏ Nó. Ngài làm những dấu hiệu lớn của Ngài và thi hành những phép lạ của Ngài, và cho đến giờ dân sự bước đi ngay trên đó. Có phải đó là lời Kinh Thánh của Ngài phải được ứng nghiệm, có phải là lúc mà “Không người nào có thể đến cùng Ta nếu Cha Ta không kéo người ấy đến, và hết thảy những kẻ mà Cha đã ban cho Ta sẽ đến cùng Ta”? Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, xin nhậm lời sáng nay để dân sự sẽ tỉnh thức và thấy dấu hiệu cuối cùng này của thế gian. Con cầu xin, Đức Chúa Trời ôi, để Ngài sẽ ban cho điều gì đó cho dân sự.

¹⁵⁷ Xin ban phước cho những người hèn mọn này ở đây sáng nay. Đức Chúa Trời ôi, xin bắt đầu với Anh Neville, Chúa ôi. Xin chữa lành thân thể anh ấy. Anh ấy bị đau sáng nay, Chúa ôi, rồi loạn tiêu hóa. Con cầu nguyện để bàn tay chữa lành của Ngài sẽ ở trên anh ấy. Khuấy động linh hồn của anh.

¹⁵⁸ Đức Chúa Trời ôi, xin đi ra giữa hội chúng này. Có các ông và các bà đang ngồi ở đây mà con có thể không bao giờ thấy lại họ cho đến ngày đó tại sự phán xét, lúc đó con phải tính số. Nhưng con đã đọc Lời Ngài, “Cửa thì hẹp, và đường thì chật, và chỉ có ít người sẽ tìm thấy nó.” Ôi Chúa, xin để đây là “ít kẻ” đó, một số trong họ, phải không Ngài, Chúa ôi? Xin nhậm lời mọi người ở đây.

¹⁵⁹ Con cầu nguyện như một người có thể cầu nguyện. Lạy Chúa, những người này sẽ làm bất cứ điều gì cho con, như để giúp đỡ con. Nếu con đói, họ sẽ nuôi con ăn. Nếu con cần một bộ đồ, họ sẽ mua nó. Họ sẽ đi với nhau và mua cho con một chiếc xe hơi, để giảng Phúc âm. Họ có thể làm bất cứ điều gì trong cách đó. Ôi Cha ơi, xin tra xét linh hồn họ sáng nay, xin tra xét, và để cho

họ tra xét nó trước Ngài. Con không biết, con tin rằng mọi người trong họ thì ở trong những người được Chọn đó. Và xin cũng, đặt con ở đó, Chúa ôi. Và nếu có lý do nào trong con mà con sẽ không được ở đó, Chúa ôi, Ngài cứ bày tỏ nó cho con, con sẽ làm cho nó đúng ngay bây giờ. Con muốn tin chắc, Chúa ôi, rằng vào sáng hôm ấy sẽ không có rắc rối ở sông. Con muốn đi vào ngày ấy. Và con không biết khi nào điều đó sẽ xảy ra, nó có thể chưa phải là ngày hôm nay. Vì vậy, xin giúp con biết, giúp những người này biết.

¹⁶⁰ Và khi nào chúng con thấy tấm lòng chúng con hờ hững! Ồ, chúng con tận hưởng một Sứ điệp bổ ích để lắng nghe trên radio, hay đi nhà thờ. Chúng con biết ơn sâu sắc một Sứ điệp bổ ích. Chúng con không phiền việc nói về Chúa Jêsus ở nơi nào đó. Nhưng, Chúa ôi, có phải tội lỗi là một gánh rất nặng với chúng con, và nó làm mất chúng con đồ lệ, la lớn và khóc lóc và đứng chống lại nó, mọi thứ, những sự gớm ghiếc mà đã làm trong thành phố không? Chúa ôi, xin để cho Thiên sứ của Đức Chúa Trời thấy điều đó trên chúng con, và đánh dấu chúng con. Xin nhậm lời, Chúa ôi.

¹⁶¹ Thậm chí đến, Chúa Jêsus ôi, bây giờ và sửa soạn tấm lòng của chúng con, và ban cho chúng con những dấu hiệu thật của Ngài rằng Ngài ở giữa chúng con, hầu cho chúng con có thể biết rằng chúng con đang nhận lãnh—nhận lãnh dấu hiệu cuối cùng trước khi chấm dứt thế hệ này.

¹⁶² Và chúng con thấy sự bất hợp pháp, khi đàn ông sống trong đất nước và có những con trẻ được sanh ra bởi những người vợ của người đàn ông khác, và—và những cô bé trên đường phố, và hàng trăm trẻ bỏ trường học mỗi năm và những thiếu niên trở thành những bà mẹ, và không có sự kính trọng, và cách mà những phụ nữ đang trở nên đầu độc, chính họ, bằng sự hút thuốc và—và uống rượu, và những chương trình truyền hình và vân vân đang làm hư hỏng tâm trí của trẻ em. Ôi Chúa, nó có thể chịu đựng được bao lâu? Và Ngài, một Đức Chúa Trời Thánh Khiết!

¹⁶³ Ôi lạy Cha, con—con đang cảm thấy lạ ngày nay rằng điều gì đó phải được thực hiện cách nhanh chóng, Chúa ôi. Con không biết điều gì để nói, nhưng con cầu nguyện, Chúa ôi, rằng Ngài

sẽ đặt để trong lòng chúng con về điều gì để làm. Xin nhậm những lời này, Chúa ôi. Chúng con cầu xin chúng nhưn Danh Chúa Jêsus. A-men.

¹⁶⁴ Giờ đã gần rồi. Mỗi người có đầu óc xét đoán để lý luận, biết rằng điều gì đó sắp sửa xảy ra. Không có một người nào trong tòa nhà này, có tâm trí tỉnh táo, mà không biết rằng thế gian này không thể đứng nổi dưới những điều kiện này.

Chúng ta không thể chịu đựng, thưa các bạn. Không một điều nào, như mục sư các bạn và anh em của các bạn, không có một điều nào mà tôi có thể hướng dẫn các bạn đến sáng nay ngoài đến với Chúa Jêsus Christ. Không một điều nào mà tôi biết. Chỉ nghĩ về những điều mà đã được nói tiên tri đến trước khi sự Cất lên xảy ra, mọi sự mà tôi biết về được làm cho ứng nghiệm.

¹⁶⁵ Các bạn nói, “Còn dấu hiệu của con thú thế nào?” Điều đó xảy đến trong Đại nạn. Hội thánh sẽ được đi lúc đó. Sẽ không phải đánh dấu những người này, những người sẽ được đi, đấy. Sự đánh dấu sẽ diễn ra bây giờ. Sự đánh dấu là sự chỉ ra cho thấy, nhãn hiệu. Hãy chạy đến Đức Chúa Trời, chạy đến với Ngài nhanh chóng!

¹⁶⁶ Tôi tự hỏi sáng nay, trong khi chúng ta chờ đợi ở đây chỉ một lát. Và tôi cảm thấy thích các bạn làm. Tôi—tôi có thể hiểu cảm giác của các bạn, mỗi người trong các bạn đang cố gắng suy nghĩ, “Ôi Chúa, xin tra xét con!” Đó cũng, là cách tôi cảm thấy. Tôi nhận biết rằng những Sứ điệp này như thế, thưa bạn, không được ưa thích giữa dân sự. Bạn lên án chúng và bạn định—...bạn—bạn cứ làm cho chúng thấp kém. Người nào đó phải làm thế. Tôi muốn nó đã là có lẽ người nào khác. Nhưng nếu nó rơi nhằm phần tôi để làm điều đó, nếu tôi phải là người đàn bà chùi rửa, hãy để tôi chùi rửa. Nếu tôi là...Đa-vít nói, “Tôi thà là tắm tắm chùi chân ở Nhà của Đức Chúa Trời, còn hơn là ở trong trại với tội lỗi.” Đúng thế. Bất cứ điều gì Đức Chúa Trời muốn anh em làm, hãy làm điều đó. Đừng hổ thẹn. Nếu đó là...

¹⁶⁷ Và, nên nhớ, tôi biết đó là một điều quan trọng. Nói, “Anh Branham, anh nói chỉ tám linh hồn được cứu à?”

168 Tôi không biết bao nhiêu sẽ được cứu, tôi không thể nói với anh em. Nhưng tôi nói một điều: họ sẽ là rất ít, trong một thời đại như thế này. Cứ nghĩ đi, trong ngày đó nơi Ngài ở, bao nhiêu người được cứu. Hãy nghĩ về thời Nô-ê, và thời của Lót—Lót, và hết thảy họ, Ngài phán, “Trong sự đến của Con người cũng sẽ xảy ra như vậy, vì, cửa thì hẹp, và đường thì chật.” Anh em thấy, anh em đi vào một mình, với Ngài, và đó là tất cả. Hiểu không? “Và chỉ ít kẻ tìm thấy được nó.” Bao nhiêu người tin đó là Lễ thật Phúc âm? Chúa Jêsus Christ đã phán vậy, “Ít kẻ sẽ tìm thấy nó.” Thật rất ít. Là một trong những người ít ỏi đó. Tôi biết điều đó thì khó, nó đòi hỏi cố gắng lớn. Và nó làm tôi căng thẳng quá mức để nói điều đó, cảm thấy một tình yêu nhân loại dành cho anh chị em, nhưng tình yêu của Đức Chúa Trời ép buộc tôi nói với anh chị em.

169 Bây giờ, đồng một Đức Thánh Linh đó mà đã thi hành trong những ngày của Áp-ra-ham, đã thi hành trong những ngày của Đấng Christ, đã hứa là ở đây để làm điều giống như vậy. Ngài hiện có ở đây. Vậy thì, nếu tôi đã nói với anh chị em Lễ thật, Đức Chúa Trời có trách nhiệm với Lễ thật đó.

170 Nếu tôi không giữ lời tôi, thì tôi không phải là người của lời tôi. Nếu anh em không giữ lời của mình, anh em không phải là người của lời anh em. Vậy thì, tôi có thể hứa với anh em điều gì đó và tôi không thể làm nó, nhưng—nhưng tôi sẽ đến nói với anh em. Nếu tôi nợ anh em điều gì đó, và giấu với anh em, thì tôi là kẻ giả hình. Nếu tôi đến nói với anh em, “Tôi nợ anh, nhưng tôi không thể trả cho anh, nhưng tôi sẽ cố hết sức,” thì anh em tha thứ cho tôi và giúp đỡ tôi. Hiểu không?

171 Chúng ta hết thảy đều mắc nợ Đức Chúa Trời điều gì đó. Chúng ta nợ Ngài đời sống của chúng ta. Chúng ta hãy thành thật về điều đó. Bước ra và nói...Đừng nói, “Ồ, nào hãy nhìn, tôi là—tôi là tín đồ Trưởng Lão. Tôi là tín đồ Giám Lý. Tôi là tín đồ Ngũ Tuần. Tôi là tín đồ Hội Thánh của Đức Chúa Trời. Tôi là tín đồ Nazarene. Tôi là tín đồ Hành Hương Thánh.” Đừng nghĩ thế! Sẽ có hàng triệu những người đó trong địa ngục. Bạn là một Cơ đốc nhân, trong Đấng Christ.

172 Bao nhiêu người sẽ nói, “Anh Branham, xin nhớ tôi trong lời cầu nguyện bây giờ, tôi muốn đứng lên”? Xin Đức Chúa Trời ban phước cho bạn.

173 Lạy Chúa, Ngài thấy những bàn tay của họ. Thì giờ là đây, Đức Thánh Linh lớn đã làm cho nín lặng tòa nhà này sáng nay. Con cảm thấy sự Hiện diện của Ngài. Con nhận biết rằng Ngài ở đây để tôn cao Lời Ngài, “Ta là Chúa đã trồng, và Ta sẽ tưới nó ngày và đêm, kéo kẻ nào đó sẽ nhổ nó khỏi tay Ta.” Ngài đã sai đến Lời Ngài để làm một mục đích, và Nó sẽ—Nó sẽ phải làm điều đó, Chúa ôi. Lời Kinh Thánh nói rằng Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.

174 Họ không thể tin, họ những người trong thời của Ngài đã không thể tin rằng Đức Thánh Linh đã ở trong Ngài. Và Ngài đã làm cho chính Ngài (là một Người) Đức Chúa Trời, mà, Ngài là Con được sanh ra đồng trinh của Đức Chúa Trời đã đến thế gian để cứu chuộc chúng con khỏi tội lỗi chúng con. Và bởi vì rằng họ đã thấy Thánh Linh của Đức Chúa Trời ở trong Ngài, họ đã cố gắng làm cho nó khác đi. Và Ngài đã bảo họ, Chúa ôi, “Không phải Ta làm các công việc, ấy là Cha Ta ở trong Ta. Ngài làm các công việc. Nếu các người gọi Áp-ra-ham là ‘tổ phụ’ các người. Áp-ra-ham đã thấy ngày của Ta.” Chắc chắn, người đã thấy, khi người đứng bên Ngài, thấy Ngài làm các công việc và dấu hiệu đó. “Người đã thấy ngày của Ta và đã vui mừng.” Nói, “Các người sai lầm, không biết lời Kinh Thánh cũng không biết Quyền năng của Đức Chúa Trời, làm thế nào Đức Chúa Trời đó có thể phủ bóng trên một trinh nữ, và sanh ra một Con (bởi sự sanh ra đồng trinh) và ở chính Ngài trong sự đầy đủ về Quyền năng của Ngài, trong một Người đó.”

175 Và làm sao Ngài có thể lấy cùng Huyết đó từ Thân thể đó mà Ngài đã dâng như một Cửa Lễ, và thánh hóa một dân mà chính Ngài có thể sống trong, tiếp tục công việc của Ngài cho đến tận thế! Ôi Đức Chúa Trời, xin thức tỉnh dân sự để thấy điều đó. Xin nhậm lời. Xin cứu mọi người mà đã giơ tay họ lên. Thanh tẩy tấm lòng của họ. Lạy Chúa, bàn tay con giơ lên. Xin thanh tẩy con, Ôi Chúa. Đây là nhà của sự chỉnh sửa. Đây là nơi mà chúng con nên

được rửa sạch. Xin để cho Đức Thánh Linh tẩy sạch chúng con sáng nay, và thanh tẩy chúng con khỏi sự hư nát.

¹⁷⁶ Chúng con cầu nguyện, Chúa ôi, để sẽ không có một người nào rời khỏi nơi đây mà không đầy dẫy Thánh Linh Ngài. Có lẽ sẽ không có một cảm xúc từ bên ngoài khi nó xảy ra. Nhưng, Chúa ôi, đi vào bên trong, kéo cái vỏ ra và cho chúng con thấy chúng con là gì, Chúa ôi. Xin nhậm lời. Và rồi đổ đầy chúng con bằng Thánh Linh Ngài, với một tấm lòng chân thật và trong sạch. Và trong thời gian bất bớ và những thử thách khó khăn này, Ngài sẽ trở nên êm dịu hơn và yêu dấu hơn với chúng con khi chúng con bước đi tới, chờ đợi ngày đó. Trong khi nước mắt chảy xuống đôi má chúng con, vì tội lỗi của thành phố này, xin Đức Thánh Linh nhìn xuống và phán, “Có một người mà Ta có thể đóng dấu, anh ấy là của Ta, cô ấy là của Ta.” Xin nhậm lời, Chúa ôi. Xin cho điều đó được tìm thấy giữa chúng con ngày hôm nay. Chúng con cầu xin điều đó trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

Khi tôi đến nơi dòng sông lúc kết thúc ngày,
 Và ngọn gió buồn rầu cuối cùng đã thổi;
 Sẽ có Người nào đó đang chờ đợi để chỉ cho tôi
 thấy con đường,
 Tôi sẽ không phải băng qua sông Giô-đanh một
 mình.
 Tôi sẽ không phải băng qua sông Giô-đanh một
 mình,
 Chúa Jêsus đã chết để chuộc mọi tội tôi;
 Khi tôi thấy sự tằm tối, Ngài sẽ chờ đợi tôi,
 Tôi sẽ không phải băng qua sông Giô-đanh một
 mình.

¹⁷⁷ Tôi muốn biết Ngài bây giờ. Xin nắm tay con, Chúa yêu quý ôi, dẫn dắt con đi, để cho con đứng. Xin để cho con đứng ở đây, Chúa ôi, chống lại mọi sự mà được gọi là sai trật, mọi sự mà trông có vẻ sai trái. Con không quan tâm ai nói gì, xin để con đứng, Chúa ôi. Khi con đã làm xong mọi sự con có thể làm, xin giúp con đứng. Xin lấy tay con và kéo con qua nó, Chúa ôi. Xin làm điều gì đó, để con đứng. Khi các thứ đến, và các kho báu của thế gian và hết thủy vể tráng lệ phù du của nó và vinh quang của nó;

làm mù mắt tôi với điều đó, xin để tôi chỉ thấy Ngài Đấng đã chết cho tôi. Nếu điều đó phải trả giá bằng mọi bạn bè tôi đã có, nếu nó trả giá bằng mọi thứ tôi đã có; điều đó chẳng có nghĩa một điều, tôi đầu phục nó hết thảy trên bàn thờ. Chính là thế, xin để tôi đứng trung thành. Và ngày nào đó khi hơi thở đang thổi vào mặt tôi, và tôi biết rằng trái tim tôi đã chết và những ngày tôi đã hết, và thì giờ của tôi đã hết và thể của tôi được lấy đi khỏi đường đua, tôi không muốn qua sông Giô-đanh một mình. Ngài sẽ ở đó. Vâng. Khi sự tối tăm tôi thấy, Ngài sẽ ở đó đang chờ đợi tôi, tôi sẽ không băng qua sông Giô-đanh một mình. Nếu tôi đấu tranh cho Ngài bây giờ, Ngài sẽ đấu tranh cho tôi lúc đó. Tôi sẽ sống cho Ngài Đấng đã chết cho tôi, thật sẽ hạnh phúc biết bao cho đời tôi lúc đó. Đó là cách tôi muốn chịu đựng.

¹⁷⁸ Tôi đoán có những người đau ở đây. Cậu ấy đã phát ra thẻ cầu nguyện nào không? Tôi đã quên. Họ đã phát ra thẻ cầu nguyện không? Thẻ cầu nguyện có phát ra không? Người nào có thẻ cầu nguyện? Không.

¹⁷⁹ Tôi chỉ đang chờ đợi Đức Thánh Linh. Nếu các bạn chỉ tin mà thôi, cứ có đức tin, đừng nghi ngờ. Nếu Đức Chúa Trời sẽ bày tỏ cho tôi bệnh tật của các bạn...Bất kể nó là gì đi nữa, tôi không biết; nếu các bạn giơ tay lên, các bạn không biết tôi và tôi không biết các bạn. Thế thì nếu Đức Chúa Trời sẽ bày tỏ ở đây, các bạn sẽ tin đó là cùng một Thiên sứ mà đã mang Sứ điệp đến ngay trước khi sự hủy diệt đến ở đó, nó sẽ là cùng Thiên sứ mà mang nó ngay bây giờ trước sự hủy diệt khác. Các bạn sẽ tin điều đó không? Nếu các bạn tin, hãy giơ tay lên. Được rồi. Được rồi, xin Chúa ban cho điều đó.

¹⁸⁰ Anh ấy đang ngồi gần với tôi. Có một người khác đang ngồi gần tôi, là Bà Snyder ở đây, hay Bà Murphy này ở đây, là tên bà ấy, đang ngồi ở ngay đây. Tôi biết họ.

¹⁸¹ Tôi không biết người đàn ông này, ông ấy là một người lạ với tôi. Nhưng Đức Chúa Trời biết ông ấy. Nếu Đức Chúa Trời sẽ bày tỏ điều đó bây giờ, bao nhiêu người trong các bạn biết rằng nó không...

¹⁸² Đừng nhìn vào tôi. Chà, tôi là một người Kentucky mộc mạc chân chất, đối với tôi. Tôi—tôi thậm chí hầu như, không có đủ

học vấn, để—để viết tên của chính tôi. Nhưng có một điều tôi thật sự biết, tôi biết Ngài. Và đó, đó là—đó là tất cả tôi quan tâm để biết. Bây giờ, đừng—đừng quan tâm gì đến ngữ pháp của tôi.

¹⁸³ Và các bạn có thể nghĩ rằng bài giảng của tôi sáng nay là ở ngoài hàng lối và mọi thứ, các bạn xếp hàng nó với Kinh Thánh một lần và xem thử các bạn có không ở ngay trên tâm điểm không. Xem thử mục tiêu của bạn có ở trong không khi bạn—khi bạn đặt nó trên đó. Đừng xếp hàng nó với những ý riêng của bạn, nhưng xếp hàng nó với những gì Ngài đã phán. “Cửa thì hẹp, đường thì chật, và sẽ có ít kẻ tìm thấy nó; vì đường khoảng khoát thì dẫn đến sự hủy diệt, và cửa thì rộng, và kẻ sẽ đi vào nơi đó thì nhiều,” triệu lần triệu sẽ đi vào trong đó. Một ra từ một triệu sẽ có lẽ là cách nó đến. Thế đấy. Đó là những gì Ngài đã phán. Bây giờ, Ngài không hề đưa ra con số đó, nhưng Ngài phán, “Như việc đã xảy ra trong thời Nô-ê, tám linh hồn. Như đã xảy ra trong thời Sô-đôm, ba.” Ra từ toàn bộ sự việc, ba người được cứu, bằng lửa. Nó cũng sẽ xảy ra vậy!

¹⁸⁴ Vậy thì, nếu người nào thiêng liêng thật, tôi muốn anh em nhìn vào người này đang ngồi đây, anh ấy đang nhìn chăm vào tôi liên tục như có thể được. Giơ tay anh ấy lên, tôi không biết anh ấy; chưa hề thấy anh ấy, và tôi không biết gì về anh ấy. Anh ấy chỉ đang ngồi ở đó nhìn vào tôi. Nhưng, đấy, anh ấy đang tiếp xúc, anh ấy đang cầu nguyện. Vậy thì, điều đó đúng. Bây giờ, nếu Chúa sẽ nói cho tôi biết...Người đàn ông đó đang ngồi đó cách xa tôi, và đây là buổi nhóm đầu tiên của chúng tôi, và anh ấy ngồi ở đó. Nếu Chúa sẽ bày tỏ cho tôi điều gì anh ấy—điều gì anh ấy... Tôi—tôi không thể chữa lành anh ấy. Tôi không, tôi không thể làm điều đó, vì Đức Chúa Trời đã làm điều đó rồi. Nhưng nó sẽ gia tăng đức tin của anh. Mọi người thấy bây giờ, Ngài ở ngay đây, thật cùng Thánh Linh đó. Và nên nhớ, Chúa Jê-sus đã hứa điều này, trước kỳ cuối cùng. Nó luôn luôn là dấu hiệu cuối cùng.

¹⁸⁵ Ngày nọ, Leo và tôi đang ngồi trên phố, và vài người chúng tôi đang trò chuyện. Và tôi cứ cảm thấy có một sự thay đổi đang đến, một sự thay đổi đang đến. Khi chúng tôi nói về nó, nó sẽ không là một sự thay đổi trong chức vụ của tôi, vì nó không thể xảy ra được nữa, nhưng nó sẽ là một sự thay đổi trong tôi. Tôi

luôn bị yếu đi và chỉ để cho nhiều người dẫn tôi và dắt tôi, và sai đi cách *này* và cách *kia*. Nếu tôi đã làm điều gì đó Chúa bảo tôi làm cách đây đã lâu, tôi sẽ không ở trong sự rắc rối tôi hiện ở trong ngày hôm nay. Tôi định đi ra tuần tới này để ở một mình với Đức Chúa Trời. Vâng, thưa quý vị. Tôi—tôi phải nghe từ Trời. Tôi không muốn là một người yếu đuối, tôi muốn đứng trên sự tin chắc của chính tôi.

¹⁸⁶ Người đàn ông đó, Nó cứ ở ngay phía sau ông ấy, ông ấy đang ngồi ngay phía sau, vì ông đó đang tin, ông ấy thực sự tin. Tôi nhìn cử tọa khắp nơi, và Nó rơi ngay lại thẳng tới người đó. Ông ấy có nhu cầu, ông đã mang gánh nặng, nhưng ông đang mang gánh nặng cho người nào khác. Đúng thế. Ông đang cầu nguyện cho người nào khác. Ông có người nào khác trên tấm lòng ông. Đúng thế, phải không? Đó là một người bạn. Nếu tôi nói với ông người bạn đó có vấn đề gì, ông sẽ tin tôi là đầy tớ của Đức Chúa Trời chứ? Đó là bệnh nghiện rượu. Đúng thế. Nếu đúng thế, ông hãy giơ tay lên.

¹⁸⁷ Ông tin chứ? Người nào đó ở trên đây giơ tay họ lên, một người đàn bà phía sau đây, người nào đó. Vâng. Đúng thế. Bà biết tôi không? Tôi là người lạ với bà chứ? Tôi không biết bà, nhưng Đức Chúa Trời biết bà. Bà tin thế không? Nếu Đức Chúa Trời bày tỏ cho tôi điều gì trên lòng bà, bà sẽ tin tôi là đầy tớ của Ngài chứ? Quý bà trẻ này, điều bà đang lo lắng là đứa bé ở đó. Đúng thế. Và đứa bé đó bị bệnh chàm bội nhiễm trên mặt của nó. Bác sĩ không thể làm gì về điều đó. Bà là một người lạ ở đây, bà và người yêu dấu của bà đang ngồi đó. Bà tin Đức Chúa Trời có thể nói cho tôi biết bà là ai và bà từ đâu đến không? Bà tin điều đó không? Bà muốn nhận sự chữa lành của đứa bé nếu Ngài làm không? [Quý bà đó nói, “Muốn.”—Bt.] Được rồi, bà có thể đi về lại Somerset, Kentucky, nơi bà ở. Và tin rằng nó sẽ được lành, bệnh chàm bội nhiễm của bà sẽ lìa khỏi đứa bé nếu bà có thể tin điều đó.

¹⁸⁸ Khi tôi nhắc đến lời đó, người nào đó đang đứng phía sau đó trong hành lang, từ Somerset, Kentucky, đang cầu nguyện, với bệnh tim. Bà tin rằng Đức Chúa Trời sẽ làm bà khỏe mạnh

không? Nếu bà tin điều đó hết lòng, và tin rằng Đức Chúa Trời sẽ chữa lành và làm cho khỏe mạnh.

¹⁸⁹ Ở đây, đây này, tôi tin rằng bàn tay người nào đó giơ thẳng lên ở trong đây, ngay đó, một quý bà. Vâng, tôi đã thấy tay bà. Tôi là người lạ với bà, phải không bà? Tôi không biết bà. Chúng ta chưa hề gặp nhau. Bà tin tôi là đầy tớ của Ngài không? [Bà ấy nói, “Tin.”—Bt.] Bà tin chứ? Bà có gánh nặng trong lòng bà, hay điều gì đó. Bà tin nếu Đức Chúa Trời có thể bày tỏ điều đó cho tôi, bà tin Nó là cùng Thánh Linh đó đã ở trong Đấng Christ không? Chồng bà đang ngồi ở đó, ông ấy, cũng tin giống như vậy chứ? Ông tin giống như vậy chứ? Đó là về con gái nhỏ của ông đang ngồi kế bên ông ở đó. Đúng thế, cô ấy bị ung thư. Nhưng ông tin Đức Chúa Trời sẽ chữa lành cô ấy không? Nếu ông tin, hãy giơ tay lên. Được rồi, hãy đặt tay ông trên đứa trẻ.

¹⁹⁰ Lạy Chúa Jêsus, trong sự Hiện diện của Thánh Linh Ngài, con định tội ma quỷ mà đang giết chết đứa trẻ. Con đặt, bởi đức tin, Huyết Chúa Jêsus Christ giữa kẻ giết người đó và đứa trẻ. Xin để cho nó sống. A-men.

¹⁹¹ Hãy có đức tin nơi Đức Chúa Trời. Đừng nghi ngờ. “Nếu các người có thể tin, mọi sự đều có thể được.” Nếu ông bà tin, mọi sự đều có thể được. Chính xác.

¹⁹² Người nào khác phía sau đó đã giơ tay lên, ở nơi nào đó, bà, một bà ở phía cuối cùng. Bà tin tôi là đầy tớ của Đức Chúa Trời không? Tôi không biết bà, bà không biết tôi. Bà tin rằng Đức Chúa Trời có thể bày tỏ cho tôi bệnh của bà là gì không? Bà sẽ tin nhận Chúa Jêsus là Đấng Chữa Lành hay Đấng Chu Cấp không, bất kể nó là gì đi nữa—bất kể nó là gì đi nữa...? Bà tin điều đó chứ? Được rồi, thế thì bệnh suy nhược thần kinh mà bà có, đó là điều bà có. Nếu đúng thế, hãy đứng lên tại chỗ, nếu điều đó đúng, chỉ để dân sự thấy rằng đó là sự thật. Được rồi, nó sẽ lìa khỏi bà bây giờ. Bà đi về nhà và được khỏe mạnh. Đức Chúa Trời ban phước cho bà.

Bà cũng, từ Kentucky đến. Ừ-m, đúng thế.

¹⁹³ Quý bà đang ngồi kế bên bà, cũng từ Kentucky đến. Bà ấy, cũng vậy. Tôi không biết bà, phải không? Nhưng tôi có thể nói

với bà bà có điều gì đó không ổn với bà. Nếu như tôi có thể nói với bà điều gì không ổn với bà, bà tin nhận Đấng Christ như Đấng Chữa Lành của mình chứ? Nó ở trong hông của bà. Nếu đúng thế, hãy giơ tay lên, giơ lên cao để dân sự có thể thấy. Được rồi, đi về nhà bây giờ, nó sẽ lìa khỏi bà. Đức tin bà làm cho bà khỏe mạnh.

Tôi thách thức quý vị tin. Tôi thách thức đức tin của quý vị tin.

¹⁹⁴ Ở đây một bà ngồi ở đây, đang cầu nguyện, đặt khăn tay bà ấy trên mặt bà. Tôi không biết bà. Đức Chúa Trời biết bà. Bà đến từ Joliet, Illinois, và bà bị một khối u. Điều đó hoàn toàn đúng. Bà có thể tự hỏi...(Vâng, đó là người—đó là người đàn bà Rosella đã đưa đến. Đúng thế. Hãy đợi, cô ấy đã bảo tôi về điều đó, nhưng cô ấy không hề biết tôi không hề biết bà ấy. Đúng thế. Chỉ xảy ra là đức tin của người đàn bà đó thì lớn.) Tôi sẽ nói cho bà biết một điều bà—bà biết rằng tôi không biết bà. Bà đang cầu nguyện cho đứa trẻ này đang ngồi ở đây trên chỗ ngồi cuối cùng, mà bị đau. Đó là con bà. Đúng thế. A-men. Bà biết tôi không biết điều đó.

¹⁹⁵ Điều Đó đấy, Đó là Đức Thánh Linh! Bà tin Nó không? Bà tin nhận Nó không? Thế thì nếu điều đó đúng, những gì tôi đã nói về “cửa thì hẹp, và đường thì chật” là đúng. Chúa Jêsus Christ, Con Đức Chúa Trời, thì ở ngay đây bây giờ. Thánh Linh của Đức Chúa Trời hằng sống ở ngay đây. Bà tin điều Đó không? Thế thì, để cho bà biết rằng tôi không chữa lành người nào cả, tôi không phải là người chữa lành, nhưng Thánh Linh của Đức Chúa Trời chỉ chọn tôi để biểu hiện chính Ngài. Tôi không có học vấn. Tôi không có kiến thức về bất cứ điều gì. Nhưng chính Thánh Linh Ngài làm điều đó, bà thấy đấy, và Ngài muốn bà biết rằng tôi đã nói cho bà Lẽ thật.

¹⁹⁶ Đây là Lẽ thật, rằng Chúa Jêsus Christ làm cho mỗi người trong quý vị được khỏe mạnh ngay bây giờ nếu quý vị tin điều đó. Bây giờ đúng như...Nếu Nó đã làm việc ở Kingston, mà những nhà truyền giáo, hay bất kể là ai ở đó, đã thấy Nó làm việc tại Kingston, bởi hàng ngàn người được chữa lành, tại sao Nó sẽ không làm việc tại đây ở nước Mỹ này nơi chúng ta có đường lối đó bây giờ? Tại sao chúng ta không thể tin nó? Bởi vì chúng ta

không thể vượt qua chỗ đất cạn nơi xa kia. Quý vị tin điều đó không? Hãy giơ tay lên.

¹⁹⁷ Bây giờ, cũng những bàn tay đó, đặt trên người nào đó kể bên bạn, để tôi cầu nguyện cho người đó từ ngay đây, và bạn không có nghi ngờ trong lòng nữa, điều này sẽ chấm dứt nó.

¹⁹⁸ Ồ, chà, Anh Neville! Thật tôi đã ước mong, thật tôi đã cầu nguyện, thật tôi...Anh có thể nghĩ tôi không tự chủ được; tôi không phải vậy. Tôi biết đúng chỗ của tôi. Nếu tôi chỉ có thể đem điều nhỏ bé này qua trên anh! Anh nhận ra rằng Chúa Jésus Christ, Con Đức Chúa Trời, ở đây trong giữa những người này sáng nay, ngay bây giờ, hiện diện ngay bây giờ, tỏ cho thấy chính Ngài không?

Ồ, anh nói, “Anh Branham, *anh* đã nói thế.”

¹⁹⁹ Làm sao tôi đã nói thế? Tôi không biết chị. Có một người đàn bà khác bị lao phổi. Chị được chữa lành, chị ơi. Phước cho chị. Tôi xin lỗi, chị đang cầu nguyện cho một người đàn bà bị lao phổi, vì đó là một phụ nữ tóc bạc. Vâng. Được rồi, hãy tin điều đó. Được rồi. Ngài ở đây. Chính là sự Hiện diện của Ngài.

²⁰⁰ Bây giờ, đây là những gì Ngài đã phán, “Những dấu hiệu này sẽ đi theo những người mà tin. Nếu họ đặt tay trên người đau, người đau sẽ được lành.” Làm sao Ngài có thể nói dối? Đấy, không phải trên Ngài, không phải trên tôi, vậy thì trên quý vị. Vậy thì quý vị hãy tin.

²⁰¹ Tôi đang nhìn vào một phụ nữ trẻ đang ngồi phía sau đó ngay bây giờ, chị ấy có nhiều đức tin. Chị ấy và chồng chị vừa mới đến với Chúa. Chị ấy ngồi ngay trong buổi nhóm này, bị chứng sa ruột mà bác sĩ định mổ cho chị ngay trước khi, và đưa con chị sắp sửa được sanh ra. Và bác sĩ đã định mổ sau đó, nhưng đứa bé đã được sanh ra và họ không tìm thấy chứng sa ruột nữa. Tất cả đã biến mất. Hiểu không? Tại sao? Chị ấy chỉ ngồi giống như... Chị ấy chưa hề lên trên bục đây như thế. Chị ấy cứ ngồi ở phía sau và tin điều đó. Đúng thế không, Bà Green, tôi tin là vậy, phía sau đó? Đúng thế. Thấy tay chị ấy không? Bác sĩ thậm chí không thể tìm thấy bệnh sa ruột, nó biến mất hết. Tại sao? Chị ấy đã tin điều đó, cứ bước ra và nói, “Đúng vậy!”

202 Bây giờ quý vị làm giống như vậy, và mọi sự đau ốm quý vị có sẽ phải lìa khỏi. Đức Chúa Trời, Đấng có thể—Đấng có thể ban đến Điều gì đó vào trong thân thể con người, để bóng ma đó của con rắn đó cắn trong bàn chân người đó, đầu độc, để giết chết người đó, và có thể ngăn cản nó và giết chết nó ngay tại đó, huống chi Ngài có thể giết chết bệnh tật trong thân thể quý vị. Bởi vì, người đó đã ở trong sự đau buồn và người đó phải có sự giúp đỡ. Quý vị, cũng phải vậy. Nếu quý vị không có nó, quý vị chết.

203 Bây giờ giữ bàn tay của quý vị với nhau. Đừng cầu nguyện cho chính mình, quý vị cầu nguyện cho người kế bên mình. Đó là giống như tín đồ Đấng Christ.

204 Hãy học biết điều này, học biết điều này, rằng, khi anh em làm cho những người khác, anh em làm cho Đấng Christ. Khi anh em tốt với người nào khác, anh em đang tốt với Đấng Christ. Nếu anh em bạc đãi người nào khác, anh em đang bạc đãi Đấng Christ. Ồ, chào ôi!

205 Ồ, nếu như tôi có thể chỉ để điều này đi qua, nếu như tôi có thể cứ để cho dân sự thấy nó, những gì tôi đang nhìn xem và những gì tôi đang cảm thấy, và những gì tôi biết rằng đang diễn ra, đấy. Cách mà Đấng Christ đang thúc đẩy sau Sứ điệp đó sáng nay, để đi thẳng vào tận tâm hồn của dân sự và tạo nên điều gì đó ở đấy; không phải một sự phẫn khích, không phải một cảm xúc (nó đến với điều đó), nhưng để tạo ra một đức tin bất diệt ở đó mà sẽ không nói, cho một in-sơ với kẻ thù.

206 Bây giờ, Ngài sẽ nghe lời cầu nguyện của tôi, Ngài sẽ nghe lời cầu nguyện của các bạn. Các bạn cầu nguyện cho nhau bây giờ, trong khi tôi cầu nguyện cho hết thảy các bạn.

207 Ôi Chúa, khoảnh khắc quyết định quan trọng này, chúng con nhận biết rằng điều này sẽ có nghĩa là sự khác biệt giữa sự chết và sự sống, với nhiều người. Và con run sợ trong sự Hiện diện của Ngài, vì con biết, Chúa Đức Chúa Trời ôi, rằng con phải cầu nguyện với cả tấm lòng. Con nhận biết rằng mặc dầu rằng đó có thể không phải là một người đau ở giữa chúng con trong năm phút nữa, rằng mỗi người ở đây sẽ nhận ra rằng Ngài ở đây. Họ đứng ở đây sáng nay, Chúa ôi. Xin cho họ những người giơ tay

lên biết rằng con không biết họ, và không biết gì về họ. Nhưng Thánh Linh Ngài biết họ. Ngài biết bí mật của lòng họ, huống chi Ngài còn biết những bệnh tật của họ và đau khổ của họ nữa! Thế thì, Chúa ôi, xin cho nó xảy ra hôm nay, xin để nó xảy ra ngay cả bây giờ để Thánh Linh Ngài sẽ chạm vào thân thể đau ốm của họ. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Họ đang cầu nguyện cho nhau.

²⁰⁸ Và con cầu nguyện, Chúa Kính Yêu ôi, rằng Đức Thánh Linh sẽ làm cho nó rất thật với họ, đến nỗi họ sẽ không bao giờ không tin nó lần nữa. Và có sự đau ốm khác nữa, Chúa ôi, mà lớn hơn sự đau ốm của thể chất này, là sự đau ốm thuộc linh. Xin cho mọi tấm lòng được mở ra.

²⁰⁹ Lạy Chúa, làm sao có thể rằng Ngài đã đứng đó bên cạnh Áp-ra-ham, và thực hiện cùng điều này, bảo Sa-ra mà ở “đằng sau” Ngài, Kinh Thánh nói, “nàng cười trong trại,” và Ngài đã bảo nàng. Và Áp-ra-ham đã nhận biết rằng đó là Ê-lô-him, Đức Chúa Trời vĩ đại. Trong một vài phút Ngài đã biến mất khỏi tầm mắt của ông.

²¹⁰ Và, Chúa ôi, khi Chúa Jêsus đứng đó và làm điều giống như vậy, và phán, “Các người đã gọi là Áp-ra-ham là ‘tổ phụ’ các người, và cho đến bây giờ các người nói các người biết lời Kinh Thánh.” Phán, “Các người thật sai lầm, không biết lời Kinh Thánh cũng không biết Quyền năng của Đức Chúa Trời.” Và họ đã gọi Ngài là “Bê-ên-xê-bun.”

²¹¹ Nhưng Ngài đã hứa rằng trong những ngày sau rốt rằng Ngài sẽ đổ Thần Ngài lần nữa. Đáng tiên tri đã nói, “Vào chiều tối sẽ có Ánh Sáng.” Và chúng con đây này.

²¹² Khi thế gian không hợp pháp này đang ngã nhào dưới ảnh hưởng tội lỗi, giống như một người say đi loạng choạng về nhà vào ban đêm, chẳng bao lâu nó sẽ bị cuốn vào giữa đó, thậm chí sẽ không phải là bụi núi lửa, hầu như, đã để lại của nó. Và chúng con thấy thời gian đang trôi đi.

²¹³ Ôi Chúa, xin lấy đi mọi nghi ngờ ra khỏi chúng con. Xin di chuyển chúng con vào chu trình đó ngay bây giờ. Xin đến, Đức Thánh Linh ôi. Dạng rộng đôi cánh vĩ đại của Ngài ra, ấp ủ trên cử tọa nhỏ bé này của dân sự ngay bây giờ, và để cho chính Ngài

tràn ngập trong lòng họ, và để cho họ biết rằng Ngài ở trong sự Hiện diện Thiên thiêng, rằng chính là Ngài, “Ta là Chúa Đấng chữa lành mọi bệnh tật người.” Và xin cho sự Hiện diện của Ngài làm điều gì đó với tấm lòng của họ mà sẽ khiến họ đi từ nơi này, sáng nay, tin với tất cả những gì có trong họ. Và xin cho mọi người đau ốm và bệnh tật được chữa lành.

²¹⁴ Vì, như là đày tớ của Ngài, con đứng và định tội mọi ma quỷ, định tội sự đau ốm, định tội Sa-tan.

²¹⁵ Người đã hư mất, và người không là gì ngoài kẻ lừa gạt. Và chúng ta công khai gọi người như thế sáng nay, trong Danh Chúa Jêsus Christ. Và như là đày tớ của Ngài, đang giảng Lời Ngài và nói cho dân sự biết Lễ thật, hầu cho trở lại đúng đắn và có hàng lối với Lời Đức Chúa Trời, ta định tội người, ở Sa-tan, như Danh Chúa Jêsus Christ. Hãy ra khỏi mỗi người trong những người này mà đã đến từ xa và gần, để được chữa lành. Người hãy ra khỏi cử tọa này và khỏi những người này. Ta quở trách người bởi Đức Chúa Trời hằng sống. Và Kinh Thánh nói, “Lời cầu nguyện của người công bình có lòng sốt sắng, thật có linh nghiệm nhiều.” Và nhiều người công bình đã đặt tay của họ trên người đau, sáng hôm nay ở đây. Ô, hỡi Sa-tan, người muốn làm cho họ nghĩ đó là ta, rồi người có thể lấy đi sự vinh hiển từ họ. Nhưng chính là đức tin của họ nơi Đức Chúa Trời, họ, cũng tin Đức Chúa Trời! Và người sẽ phải dời đi, bởi đức tin của họ. Vậy hãy đem hành trình người ra khỏi đây, và đi vào sự tối tăm ngoài kia là nơi mà người thuộc về. Ta định tội người, như Danh Chúa Jêsus Christ, bởi thẩm quyền của Kinh Thánh của Đức Chúa Trời, sứ mệnh của ta bởi một Thiên sứ. Bây giờ hãy đi, như Danh Chúa Jêsus Christ, và để cho họ được tự do. A-men.

²¹⁶ Các bạn tin, với cả tấm lòng, rằng mình được chữa lành không? Hãy giơ tay lên, nói, “Bây giờ tôi tin nhận Chúa Jêsus Christ như là Đấng Chữa Lành của tôi. Mọi bóng tối đã tan biến khỏi tôi. Bây giờ tôi tin nhận Ngài trong sự trọn vẹn của quyền năng Ngài, trong sự phước hạnh của sự Hiện diện Ngài. Tôi tin nhận Ngài.”

Lòng tin ngược lên Chúa chẳng thôi,
Ngài là Chiên Con của Đồi Sọ,

Cứu Chúa thiêng liêng;
 Xin nghe lời tôi khẩn xin,
 Quãng mọi tội xa khỏi tôi,
 Cũng không để bước tôi lạc loài
 Lạc xa Chúa hoài.

Bây giờ chúng ta hãy giơ tay lên hát thật êm dịu cho Ngài
 giờ này.

Hồi tôi bước đi trong cuộc đời tối tăm hỗn độn,
 Và đau buồn giăng bủa quanh tôi,
 Ngài là Đấng Dẫn Dắt tôi (Ôi Chúa);
 Cho ngày thay đêm tối nay,
 Lau dòng lụy xưa, ráo ngay,
 Cũng không để bước tôi lạc loài
 Lạc xa Chúa hoài.

[Anh Branham bắt đầu ngân nga bài *Lòng Tin Ngược Lên*
Ngài.—Bt.] ...giàu ân điển!

CỬA THÌ HẸP VIE59-0301M

(Strait Is The Gate)

LOẠT BÀI HỘI THÁNH

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào sáng Chúa nhật, ngày 1 tháng Ba, năm 1959, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Tiếng Đức Chúa Trời Được Ghi Âm.

VIETNAMESE

©2020 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org